ГРУДЕНЬ

1986

ISSN 0132-4462

№23

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Товариші, не відволікайтесь — ви в кабінеті, а не в музеї!

Здоровенькі були!

Відкритий лист начальникові управління «Укрхлібопром» Міністерства хлібопродуктів УРСР М. Т. БОГДАНУ та начальникові управління хлібопекарської промисловості Укоопспілки І. А. БАЖАЮ

Моє Вам вітаннячко, шановні Михайле Трохимовичу та Іване Андрійовичу!

Знаєте, де я найбільше полюбляю прогулюватися у хвилини перепочинку між різними сатирично-гумористичними клопотами? Метрів за триста від своєї, як мовиться, штаб-квартири, на розі двох затишних вулиць.

Ото походжу трохи туди-сюди, а потім повертаюся до редакції з такою виробничою наснагою, що, здається, гори перевернув би. От яке це стимулююче місце.

А чому ж секрет тієї стимуляції?

А в тому, що там знаходиться дослідний хлібозавод, і з нього довкола розносяться такі пахощі, з якими, на моє глибоке переконання, ніщо у світі зрівнятися не може.

Найгустіший запах борщу, заправленого товченим салом із часником, найподразливіший дух відбивної, яка шкварчить на сковорідці, найтонший аромат липового чи гречаного меду — усе видається слабеньким і другорядним порівняно з пахощами свіжоспеченого хліба.

А його смак! З чим він може зрівнятися?! Та ні з чим, бо... А втім, шановні Михайле Трохимовичу та Іване Андрійовичу, для чого це я Вам розказую? Ви ж фахівці у хлібопекарській справі й, либонь, можете розповісти значно більше і, безумовно ж, кваліфікованіше.

І про хліб, так би мовити, взагалі, і про хліб зокрема — про наш український хліб, який ще хтозна-коли зажив слави найсмачнішого в світі, і, само собою, про те, як цей хліб, який — «усьому голова», треба шанувати і берегти.

Але от питання: чи однаково шанують і бережуть хліб на підпорядкованих Вам підприємствах? Питання, між іншим, аж ніяк не риторичне. І ось чому.

Коли ми говоримо про те, що нерідко у бачках для сміття можна виявити чимало шматків, окрайців, а то й цілих буханок хліба, то найчастіше лаємо за таке, вибачайте на слові, свинство окремих, так би мовити, пересічених громадян, які буквально казяться з жиру і не можуть — чи не хочуть — реально визначити свої потреби.

Нічого не скажеш: є й такі пересічені люди, є й таке от свинське ставлення до хліба, проти чого активно виступає наша непримиренна до подібних неподобств громадськість.

Однак не тільки і не стільки «сказ» од жиру штовхає людей із хлібом у руках до отих самих бачків. Дуже часто штовхає, шановні Михайле Трохимовичу та Іване Андрійовичу, неймовірно низька якість хліба, який випікають у системі «Укрхлібопрому» та Укоопспілки.

«Оглядаючи хліб, я виявила, що він спучився, має жахливий запах, а м'якушка, коли її натиснути, перетворюється на тісто». Це пише мені киянка Д. Камінська, яка купила буханець арнаутки 12-го Київського хлібозаводу і якій представник цього заводу туманно пояснив, що, мовляв, нічого страшного: просто їй трапився хліб із «картопляною хворобою». Детальніших пояснень Д. Камінська не отримала.

А от який лист прислала мені Докія Антонівна Врадій із села Тишківки Добровеличківського району Кіровоградської області:

«Щодня ми читаємо пресу і слухаємо радіопередачі із закликами берегти хліб. Це справді святиня. І особливо важливо, щоб це розуміла молодь. Ми з чоловіком пережили війну, отож дуже добре знаємо, як берегти хліб... А що ж виходить на ділі? У Добровеличківці хліб печуть неякісний. От візьмеш буханку за 24 копійки, а їсти неможливо: не хліб, а якийсь зліпок, і там ще й може бути запечене що завгодно. Подивишся на нього та й викинеш...»

Чуєте, Михайле Трохимовичу та Іване Андрійовичу? «Та й викинеш»! І це — лише дещиця з моєї пошти про незадовільну якість хліба. Пишуть люди зі Шполянського району Черкаської області, з райцентру Баштанки на Миколаївщині, з Павлограда на Дніпропетровщині, пишуть, як це не прикро, майже з усіх областей республіки. Ще й надсилають зразки хліба, які не викличуть апетиту навіть у хирлявих звитяжців, котрі подовжують собі життя за допомогою лікувального голодування.

Надсилають і найдивовижніші предмети, які чомусь полюбляють запихати у хліб Ваші пекарі. Одним із них — металевою шайбою — можете помилуватися на фото. Із тих шайб, гвинтів, болтів, трибків, зубців і маховиків, видобутих покупцями з хліба, я вже міг би зібрати який-небудь пекарський агрегат і приступити до випуску власного хліба. Жаль, не дозволяє приміщення.

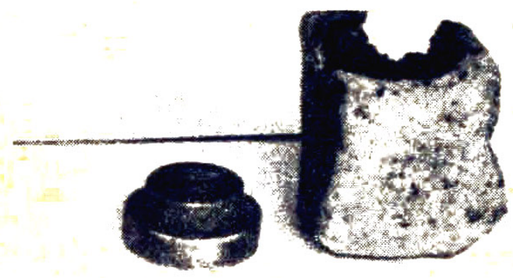

Але загалом тут не до жартів, шановні керівники хлібопекарської промисловості. Не до жартів — бо лише за першу половину 1986 року республіканська Держторгінспекція забракувала майже триста тонн хлібобулочних виробів. Триста тисяч кілограмів! При цьому питома вага браку — порівняно з тим же періодом минулого року — фактично не зменшилась. Як і раніше, глевким потоком пливуть до магазинних прилавків деформовані, непропечені буханці — до того ж частенько з цілком несподіваними сторонніми вкладеннями. Не кажу вже про незбагненний смак і запах цих потворних дітищ антипекарського мистецтва — такі ж далекі від смаку і запаху справжнього хліба, як, скажімо, пахощі троянди — від разючого оцтового духу.

Перед у ліпленні глевтяків упевнено ведуть:

у системі «Укрхлібопрому» — Сумські хлібозаводи №№ 3 і 4; Ужгородський, Хустський, Рахівський, Берегівський хлібокомбінати (Закарпаття); Житомирський хлібозавод № 3; Хотинський хлібокомбінат і Герцаївська пекарня (Чернівецька область); Івано-Франківський, Херсонський, Антрацитівський (Ворошиловградщина), Судацький (Крим), Самбірський (Львівщина), Первомайський (Миколаївщина), Ватутінський (Черкащина) хлібокомбінати;

у системі Укоопспілки — Варковицький (Ровенська область), Ольгопільський (Вінниччина), Новопсковський (Ворошиловградщина), Великоберезнянський (Закарпаття), Пробіжнянський (Тернопільщина), Маньківський (Черкащина), Кіцманський (Чернівецька область), Бобровицький (Чернігівщина) хлібозаводи. Доходило до того, що цим губителям хліба бракували від 20 до 50 відсотків продукції і взагалі забороняли її випікати і продавати.

І що ж? Санкції є, а зрушень поки що не намічається. Крім, хіба, одного: майстри такого от нехлюйського пекарювання почали вдаватися до різних хитромудрих методів, щоб приховати брак. Може, пригадуєте одеську історію, оту, коли за місто у лісосмугу було вивезено майже тисячу буханок хліба? Це в такий спосіб замітали сліди своєї безвідповідальності керівники Одеського хлібозаводу № 2...

Отож, як бачите, шановні Михайле Трохимовичу та Іване Андрійовичу, далеко не з усіх Ваших пекарень розносяться стимулюючі пахощі і далеко не в усіх випікається хліб, який можна було б сміливо назвати найсмачнішим у світі. Чому ж? Невже Вам особисто жодного разу не трапився у магазині перекислий або згірклий глевтяк, та ще й із металевою начинкою? Глевтяк, який змусив би Вас таки замислитися над необхідністю докорінного поліпшення пекарської справи.

Приймiть найкращі у цьому плані побажання від щирого серця Вашого ПЕРЦЯ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

ЛЮБИТЕЛЯМ СТАРОВИНИ

ЧЕРНІВЦІ. (Кор. ТАП). На місцевій меблевій фабриці імені 50-річчя СРСР створено зразки меблів, стилізованих під старовину. Павутиння тріщин на поліровці, відсутність швів тощо створюють враження, що перед вами не сучасний гарнітур, скажімо, «Чернівці-25» чи «Прут-11М», а відгомін сивої давнини. Умеблювавши своє житло, покупець одержує можливість перенестися уявою в епоху зародження меблярства.

Щасливим власником двох таких гарнітурів став житель села Кути Косівського району Івано-Франківської області А. М. Венжинович.

НІЯКОЇ МІСТИКИ

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Жителі селища міського типу Криве Озеро уже тривалий час спостерігають дивне явище: із напівзгорілого темного приміщення по вулиці Шевченка, 1, вечорами лине музика. Серед марновірних людей поширилися чутки про якісь «чудеса».

— Нічого містичного тут немає,— пояснив голова Кривоозерського райвиконкому А. С. Ласинський.— Це наша дитяча музична школа. У березні 1986 року в ній унаслідок пожежі було пошкоджено електропроводку. Її не відремонтували й досі, і дітям доводиться розучувати гами у темряві. Ми, правда, обіцяємо зробити капітальний ремонт у школі і тримаємо обіцянки «на контролі». Але коли буде зроблено ремонт — сказати не можемо.

МОЛОЧНА КОЛЕКЦІЯ

ЗАКАРПАТСЬКА область. (Кор. ТАП). Оригінальну колекцію зібрала жителька міста Мукачевого А. Кузьмюк — шматки скла, півметра мотузки, різноманітних комах, мушок і метеликів. Усе це вона знайшла в пляшках з продукцією місцевого молокозаводу. Днями колекція поповнилася цікавим експонатом — шматком паперу з машинописним текстом. Колекціонерка висловила припущення, що це — уривок з наказу дирекції заводу про поліпшення якості продукції та дотримання санітарних вимог.

ЗАГАРТОВАНІ ПРОДАВЦІ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Медики констатують: працівники універмагу в селі Засулля Лубенського району відзначаються напрочуд міцним здоров'ям. Навіть у найлютіші морози їх не може здолати недуга. А секрет у тому, що продавці систематично загартовують свій організм на холоді. «Чудові умови для тренувань створюють нам керівники Лубенської райспоживспілки,— бадьоро говорять Коваленко О., Міщенко Н., Яременко К. та інші.— Не діяла опалювальна система в універмазі минулої зими, не ремонтують її і в цьому році».

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Останнім часом Березанським районом Миколаївської області гуляє чутка, що мешканець села Кимівки М. Ф. Ткаченко став власником новенького кожуха. А подарував йому цю обнову директор Миколаївського виробничого об'єднання хімчистки, фарбування одягу і прання білизни Л. А. Перебийніс. Як компенсацію за десять овечих шкур, що їх М. Ф. Ткаченко здав на вичинку ще в жовтні 1984 року, заплативши за роботу 140 карбованців.

Перевірка показала, що громадянин Ткаченко не має ні шкур, ні кожуха. Це підтвердив і сам Л. А. Перебийніс.

— Якби я кожному замовникові взамін речей, що пропали в нашому об'єднанні, віддавав би свої, то мені самому нічого було б одягнути,— заявив він кореспондентові ТАП.

Парадний під'їзд

Театр починається з вішалки...

Це знають усі. Навіть ті, хто в театрі ніколи не був і, мабуть, не буде.

І ще знають усі, що вішалка в театрі у повному порядку, а в театральному вестибюлі затишно й привітно.

А з чого починається наше житло? Наша квартира?

Переважна більшість людей вважає, що квартира починається з передпокою. А то й тісного коридорчика, де ми (й наші гості) знімаємо верхній одяг, роззуваємось і чепуримося перед тим, як у капцях, а то й просто у шкарпетках, боячись ступити на лакований паркет чи струсити бодай порошинку на м'який килим, заходимо в саму квартиру.

Категорично застерігаємо: це зовсім не так! Бо наше житло починається не з передпокою, а з під'їзду, який називається ще й парадним, і не пройшовши якого, не потрапиш до квартири.

Про парадні під'їзди розповідають захоплюючі легенди. Уявляєте, десь там, у якійсь країні (чи то за морями, чи то за горами), у якихось людей — у під'їздах квіти вирощують! Десь там... у під'їздах куточки живої природи, з рибками в акваріумах, з пташками у клітках. Десь там... килимочки на сходах, акварельки на стінах. А щоб хто недопалок кинув! А щоб хто стілець поламаний в сміттєпровід запхав! А щоб хто стіну подряпав чи на сходах голову свинячу рубав на холодець! Боже борони! Порядок! Сяє все! Блищить!

Можливо, можливо, що десь там... Хоч віриться не дуже. Бо в нас поки що не так. Не по-їхньому. В нас, слава богу, ще по-нашому. Традиційно. На сьогодні, на завтра і, як кажуть, на перспективу.

Заселяємо новий будинок-красень. Як завжди, штурмом! Заселяємо, обживаємо. Так, щоб усім було видно. І найперше на новенькому блискучому пластику в ліфті з'являється до болю всім знайоме слівце — «дурень». Не написане — вирізане. Щоб не на один день, а доки й того ліфта. А ми читаємо, криво посміхаємось, але — мовчимо. Бо в кожного промайне: «А чи не наш це шибайголова утнув?»

Далі милі чада, користуючись ніжним нейтралітетом батьків, ретельно зішкрябують із бляшаних табличок усі інформаційні дані, часом залишаючи на них лише літери, з яких можна скласти якесь паскудне слівце; виламують переговорні прилади, вмонтовані на випадок якоїсь аварії; ще пізніше «з м'ясом» виривають решітки вентиляції. В усі наявні щілини потім затикаються обгортки з цукерок, використані тролейбусні квитки, недопалки та інший непотріб.

Ну, а ми? Ми продовжуємо спостерігати це варварство, втішаючи себе тим, що воно — справа рук нашої надійної зміни. Дорослі на таке не здатні. Вони вже переросли свербляч-ку зловредності. У кого з них підніметься рука, аби вирізати огидне слово чи відірвати ручку від дверей сусіда? Інша справа кинути недопалок, висипати на сходах соняшникове лушпиння, внести на черевиках півпуда багнюки...

Не довго милуватимуть наш зір і стіни в під'їздах. За якийсь час вони аж зарясніють неоковирними формулами кохання типу «Коля + Оля = любов». Свої інтимні зізнання юна паросль теж не пише, а видовбує у штукатурці аж до цегли чи бетону. Поруч із цим одноманітним інтимом невдовзі з'являється дещо значно гірше: хамські написи з хуліганського жаргону, авторів яких так ніколи й не вдається схопити за руки. Особливо незатишно почуваєш себе, коли поруч з тобою піднімається сходами гість із села чи хтось інший, теж мало обізнаний з епістолярними традиціями міського парадного під'їзду.

Ми згадували про парадні під'їзди «там». Де квіти, доріжки, співочі пташки. Нам не до квітів і не до пташок. У нас своя живність: коти й собаки. Це значно солідніше! Коти й собаки свої і приблудні. Їм за двері виставляють молоко, що потім скисає. Їм із щедрого стола господарів виносять жили, хрящі, недоїдки запашних котлет. А якщо доплюсувати ще й «пахощі» сміттєпроводу, забитого якимись картонними коробками, то матимемо завершений вигляд пересічного парадного під'їзду...

Сказати, що все описуване подобається мешканцям будинку, було б гріх. Можливо, у душі в кожного нуртує невдоволення. І брудом, і написами, й висадженою шибкою вхідних дверей. Тому всі полегшено зітхають, коли, нарешті, в під'їзді починається ремонт, коли в ліфті повимивають хоч ті написи, що піддаються цій процедурі.

Та слідом за ремонтом знову йде ота невідворотна пошесть, і вже невдовзі свіжопофарбовані стіни набудуть свого попереднього вигляду. На сходах знову рубатимуться гомілки й свинячі голови для холодцю, на поручнях випробовуватиме незайману силу та ж таки юна паросль, у сміттєпровід потраплятиме не лише лушпиння картоплі, туди силоміць запихатимуться старі табуретки і навіть поламані торшери...

Театр, повторимо давно відому істину, починається з вішалки.

Наше житло, наша квартира, а отже, й наша з вами культура починається з парадного під'їзду. Час би нам усім це збагнути і усвідомити. А не тільки переповідати легенди про те, що десь там, у якихось людей...

І. СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Уважно розберися, яке устаткування вже зіпсувалося, і підготуй заявку на нове.

Контроль з перспективою

Думайте собі як хочете, але з вікна кабінету голови Ізюмського міськвиконкому Миколи Івановича Григоренка багато чого можна побачити. В усякому разі, більше, ніж ви собі можете уявити.

Відхилив якось Микола Іванович убік фіранку.

— Е-е-е,— каже,— так діло не піде.

І викликав до себе начальника Ізюмського АТП-36311 Віктора Івановича Попова.

— Справи у тебе, голубе, кепські,— посварився на нього пальцем голова міськвиконкому.

— Куди вже гірше, Миколо Івановичу,— щиросердо зізнався той.

І виклав йому все, як на сповіді. Територія АТП, як ви, мовляв, самі бачите, товаришу голово, така мала, що як один автобус почав розвертатися, то другий у двір хоч і не заганяй. Не розминуться. А в негоду подвір'я підприємства нагадує знамениті Пінські болота, бо навіть старожили не пам'ятають, коли його останній раз асфальтували. Бідолашні автобуси (і як вони взагалі ще досі їздять?) десятками років січе дощ, заносить снігом: усі, як один, стоять просто неба.

— А про побутові умови не хочеться й згадувати,— махнув рукою Віктор Іванович.— На кінцевих зупинках, вибачайте на слові, водіям нема де й штани підсмикнути. Просто гублюся, як вони у такій ситуації зі становища виходять.

— Це погано,— погодився М. І. Григоренко.— Треба кардинальних заходів уживати.

І наказав В. І. Попову того ж дня — а було це на початку минулої п'ятирічки — разом зі своїми підлеглими розробити детальний план по ліквідації усіх наявних недоліків. Та власноручно ж той план і затвердив.

Скажімо, розширити територію автотранспортного підприємства було намічено за рахунок теплиці приладобудівного заводу та трьох приватних будинків, які підлягали знесенню. Благоустрій АТП доручалося виконати місцевому дорожньому ремонтно-будівельному управлінню, туалети... Це, зрозуміло, клопіт місцевих Рад. Усе розписали, все розподілили.

Сам же М. І. Григоренко заходився контролювати виконання прийнятих рішень. Підійде до вікна, смикне фіранку — гурчать автобуси. Ще перевозять ізюмців з роботи та на роботу. Не зупинилися. От і добре. Отож, потерплять іще автобусники із розширенням території.

Перепочине від такого контролювання рік-півтора — і знову до вікна: їздять автобуси? Їздять! Отже, викручуються якось водії і без побутових умов. Та й жоден автобус ще по самі осі у баюрах на подвір'ї АТП не загруз. Для чого тоді його й асфальтувати, оте подвір'я?

Гарно отаким робом виконання власноручно затверджених заходів контролювати. Крупномасштабно воно так виходить і перспективно.

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Коли ж, нарешті, книга скарг побачить світ?*

● *Плив за течією — і завжди виходив сухим з води.*

● *Ніколи не робив помилок: всі справи доручав заступникам.*

Олег СЕЇН.

м. Київ.

Геть знервований, ледве стримуючи роздратування, Ларивон Пересядько вбіг до кабінету начальника «Рембутоптари» товариша Свирбиченка. Таким свого завжди розважливого заступника Свирбиченко ніколи не бачив. І не хотів бачити.

Пересядько знав, як цінує Семен Кирикович спокій, ділову, зосереджену на великих проблемах, атмосферу. Знав, але цього разу вирішив знехтувати суворими вимогами керівництва. Ризикував наразитися на незадоволення начальника. І наразився.

— Чого це ти вдираєшся до мого кабінету, немов за тобою собаки женуться?! — висловився рішуче й недвозначно Семен Кирикович.

Пересядька ця недвозначність до тями не привела. Продовжував нервово пирхати. Потрібні слова, які б хоч що-небудь пояснили, булькотіли в горлянці. Тільки рукою тицяв у бік щільно причинених дверей кабінету.

— Вони... вони,— спромігся нарешті хоч щось вичавити із себе знервований Свирбиченків заступник.— Вони підсумки змагання, бачте, вирішили підбити...

— Ну, то й що? Підсумки завжди треба підбивати. А змагання — тим паче,— напутив Пересядька його начальник.

— А я хіба проти?! — аж зойкнув Ларивон Леонідович.— Я хіба що?.. А вони кажуть що?.. Рогачівського їм, бачте, забаглося відзначити! Рогачівський, бачте, у них переможець! А що він такого зробив ваш Рогачівський?! Що він такого зробив? Кажуть, на роботу не запізнюється, папери вчасно й кваліфіковано готує, відвідувачі на нього не скаржаться, у відрядженнях часто буває, розробив самотужки десять раціоналізаторських пропозицій. «Оце і все?!» — я їх питаю.

— А хіба цього мало? — виявив недоречну цікавість Свирбиченко, та, вгледівши скривлене несправедливою образою обличчя свого заступника, одразу виправився.— Може, є в тебе ліпша кандидатура? То ти б назвав.

— Є. Чого ж їй не бути,— негайно відгукнувся Пересядько.— І я назвав — Степан Прибилюк.

— Прибилюк, Прибилюк,— Свирбиченко морщив своє невисоке чоло, намагаючись щось пригадати.— Чи не той це Прибилюк, який двічі у витверезнику побував?

— Той самий.

— М-да,— якось невпевнено зреагував на це повідомлення Семен Кирикович.

— Але ж він дав слово, що зав'язує з горілкою. Раз і назавжди. Пам'ятаєте, на загальних зборах дав слово, що не питиме у робочий час. Дав слово і вже два з половиною дні тримає. Ви б подивилися, чого це коштує бідоласі. Людину підтримати треба. Морально й матеріально. А вони Рогачівського вперед пхають, Рогачівського, який ніколи не пив, не п'є і пити не збирається.

— Однак...— знову Свирбиченко виявив якусь дивну невпевненість.

— Скажете, трудову дисципліну порушує? — випередив начальника Ларивон Пересядько.— Ну, піде людина на якусь годину або на дві раніше з роботи. Так її треба розуміти. Увесь день мучається з незвички, нервує, що не встигне добігти до найближчого магазину. І знову ж таки, якщо він раніше йде з роботи, то вранці обов'язково пізніше й приходить.

— Справді? — здивувався Семен Кирикович і спробував щось подумки підрахувати.— Ну, якщо він потім пізніше приходить, тоді зовсім інша справа.

— От і я кажу. А вони мені Рогачівського в очі тичуть. Та я десяток Рогачівських на одного Прибилюка не проміняю. Отже, будемо вважати, дорогий Семене Кириковичу, що ми з вами домовилися.

— Про що? — не зрозумів свого заступника Свирбиченко.

— Прибилюка відзначаємо премією за мужність, виявлену в боротьбі з алкоголізмом і за поведінку, яка сприяє...

— Чому саме сприяє? — Свирбиченко сьогодні не встигав за стрімким летом думок Ларивона Леонідовича.

— Всьому сприяє,— Пересядько вже майже заспокоївся і стояв на своєму несхитно.— А Рогачівському можна було б і вказати.

— На що?

— Вказати на те, що він власним прикладом нічого не стверджує.

— Але ж він не вживає міцних напоїв. Ти сам казав.

— Казав і кажу,— не вживаєш, так почекай, не пнися вперед. А ми тим часом інших, достойніших і відзначимо, і підтримаємо.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Вітаємо ювіляра!

Поета-гумориста
Олександра КЛИМІШУ
з його 60-річчям.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

ФРАЗИ

● *Найкращий спосіб захисту — дисертація.*

● *Коли нахабство бере гору, все інше скочується вниз.*

● *Спробуй дізнайся, коли у житті слід ставити крапку: то дуже рано, а потім з'ясовується — вже дуже пізно.*

● *Той, хто підставляє вуха, може підставити й ногу.*

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

м. Могилів-Подільський.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

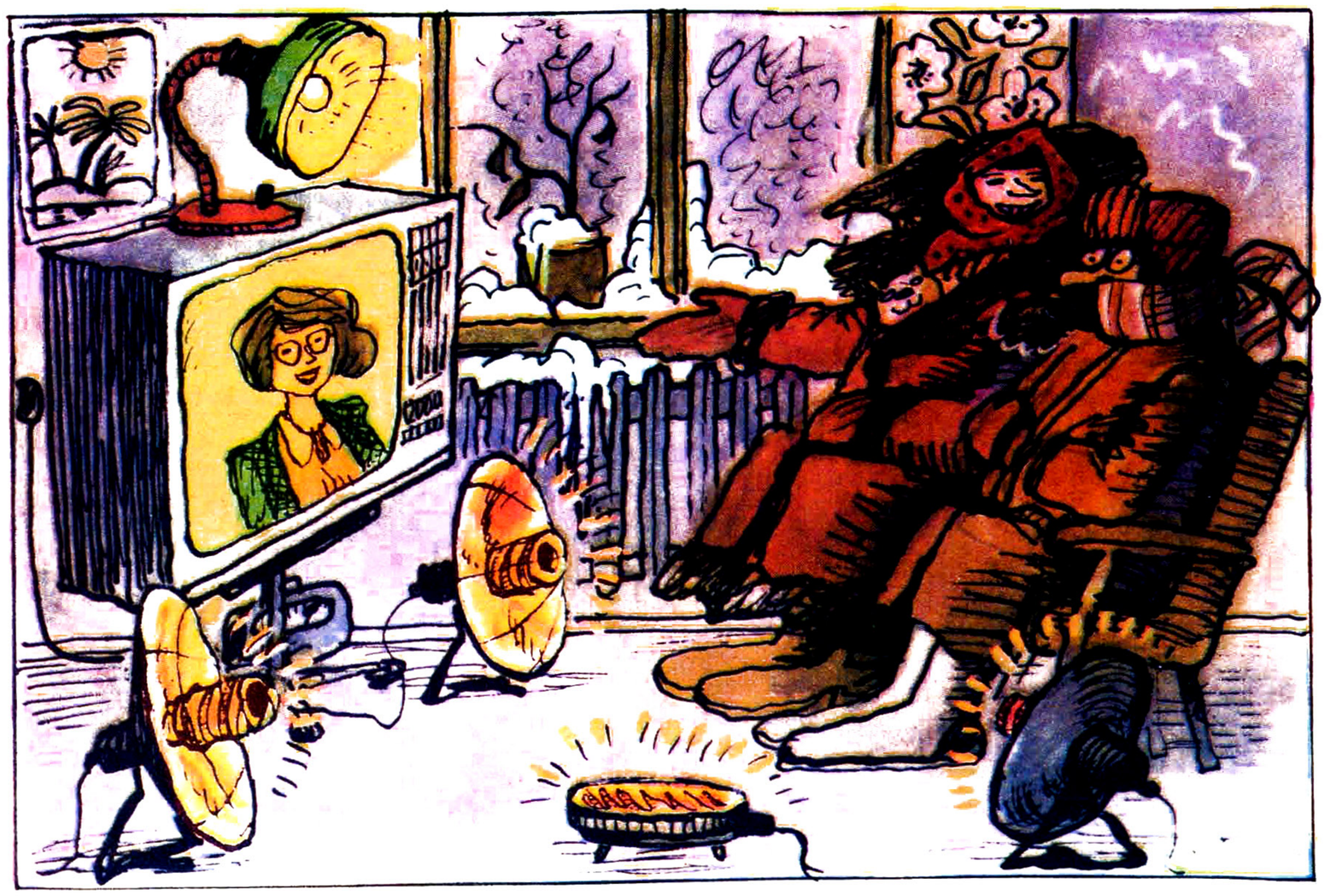

«...радимо вимкнути зайві електроприлади».
— Чоловіче, то, може, краще вимкнемо телевізор?

Мал. В. САВІЛОВА

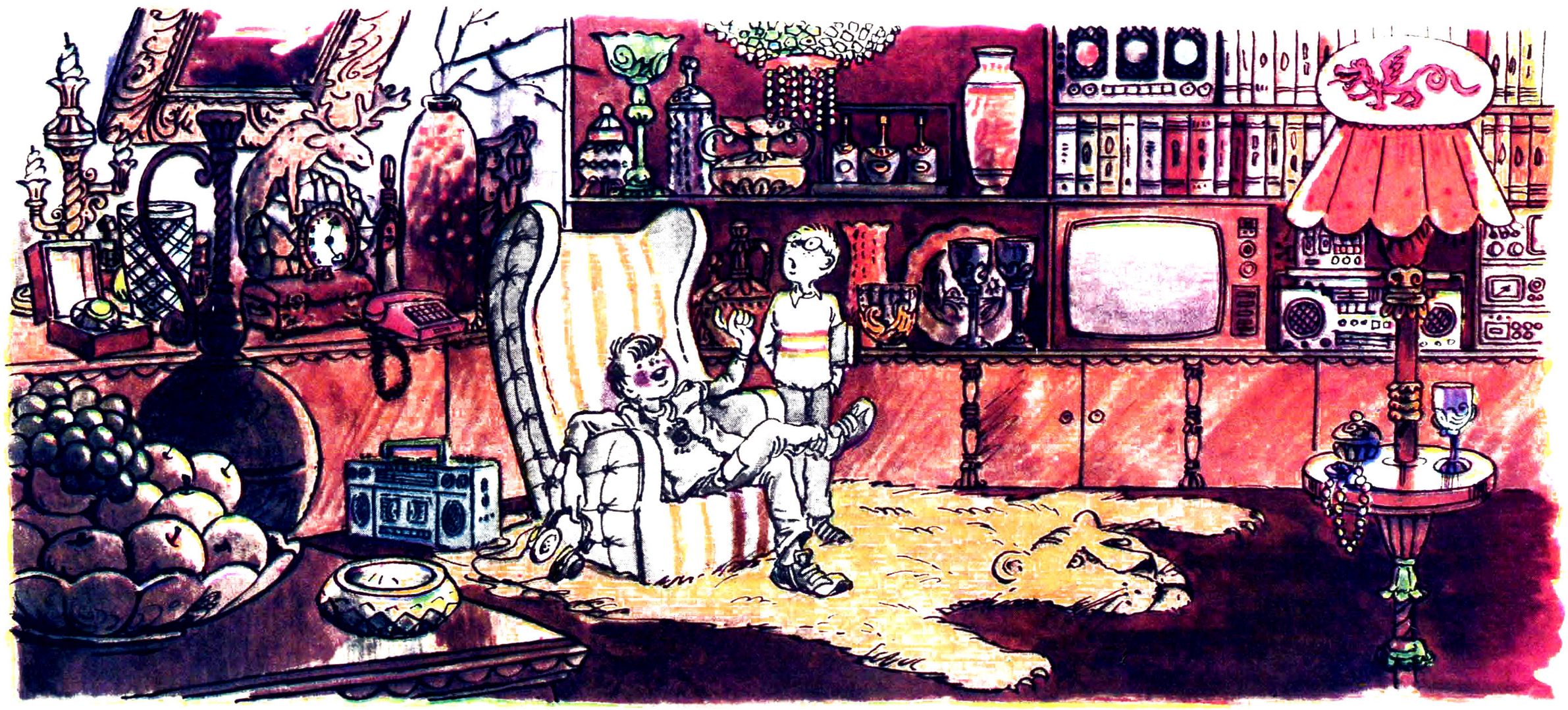

— З усього, що є в цій квартирі, лише я з'явився законним шляхом.

СПЕКУЛЯЦІЇ НА СИТУАЦІЇ

НАРЕШТІ — ЗБУЛОСЯ. Щойно Микола Петрович Павелко поклав у внутрішню кишеню піджака ордер на трикімнатну квартиру у новому дев'ятиповерховому будинку і, подзенькуючи ключами, поспішив на оглядини нового житла.

Весело підморгнувши табличці «Ліфт не працює», Микола Петрович бадьоро збіг на сьомий поверх і нетерпляче сунув ключа у замкову щілину.

Не минуло й півгодини, як з допомогою сусіда, у якого знайшлися слюсарні інструменти, двері відчинилися, щасливий новосел переступив поріг своєї квартири і попрямував на балкон, щоб з висоти оглянути краєвид, що віднині тішитиме його око. Спершись долонею на підвіконня, він замріяно подумав: «Тепер зажи...» Домріяти Павелко не встиг: підвіконня під його рукою посунулося, новосел прожогом кинувся до кімнати, а на балконі замість підвіконня громадилася купа цегли.

— Не будемо хвилюватися і спокійно у всьому розберемося,— мовив сам собі Микола Петрович, витер хусточкою спітніле чоло і, насторожено ступаючи по горбатій, наче спина верблюда, підлозі, почав обходити свої «хороми».

Смутком віяло від побитих штукатурною екземою стін, а двері і вікна, ніби покручені невиліковним ревматизмом, вирипували щось печальне і одноманітне. Кульгава двонога ванна і щербата раковина умивальника розгублено дивилися у цементну підлогу своїми отворами для стоку води, немов запитуючи: «Де ж ті труби, якими нас повинні були з'єднати з каналізацією?» А в тому місці, куди звичайно по двоє не ходять, каналізаційний стояк хижо позирав на власника квартири відкритою горловиною відвідної труби: мовляв, спробуй, покористуйся. В стіні ж зяяла чимала дірка, крізь яку при бажанні можна було заглянути до аналогічного місця у сусідній квартирі.

Ця дірка настільки спантеличила Миколу Петровича, що він навіть не звернув уваги на оригінальну електропроводку, яка була змонтована за принципом «Ану, відгадай!»: коли натискаєш на вмикач у кімнаті, світло загорається у ванній, а ввімкнути світло в кімнаті можна лише з коридору.

Остаточно ж доконала новосела кухня. Коли він побачив підлогу, застелену не лінолеумом, а якимсь цупким папером мишачого кольору, і водопровідні труби, що плакали іржавими сльозами, чаша його терпіння переповнилася.

— Варвари! Халтурники! Бракороби! — обурено вигукував Микола Петрович.— Хто ж дав вам право знущатися з людей?! До суду вас! До криміналу!

У відповідь зі стін із тихим шурхотом сипалася штукатурка.

— На біса мені така квартира! — вже тихіше, але рішуче мовив Микола Петрович і, грюкнувши дверима, які однак за ним не зачинилися, подався геть.

* * *

— Що за нісенітниця? — може обуритися Микола Петрович Павелко.— Ніякого ордера я не одержував.

— Не будемо інтригувати читача, а відразу признаємося: М. П. Павелко й справді нічого не одержував, бо йому, заступникові голови Києво-Святошинського райвиконкому, ніхто такої квартири не пропонував. Він лише — як голова державної комісії — підписав приймальний акт на цей будівельний витвір, що лічиться під номером 74 по вулиці Жданова у місті Боярці.

Щоправда, як пояснив мені М. П. Павелко, будинок було прийнято з великою натяжкою, на «задовільно», та й то — виходячи з пекучої необхідності. Річ у тім, бачте, що вісімдесят одна квартира з дев'яноста шести надавалася евакуйованим з міста Прип'яті.

А між тим будинок закладався 1983 року. Здати його в експлуатацію будівельно-монтажне управління № 33 тресту «Обухівпромбуд» повинно було ще в грудні 1985 року. Здано ж цю новоруїну лише в кінці липня 1986-го. Так при чому тут чорнобильське лихо? Ні при чому. Просто кричущу халтуру намагаються прикрити чужою бідою. Досить лише поглянути на хвилястий, мов розбурхане море, цоколь, на якому — всупереч усім законам фізики — тримається ця будівельна какофонія, щоб зрозуміти: халтуру закладали не кваплячись, із знанням справи.

Отож можна зрозуміти обурення мешканців цього «пам'ятника архітектури», яким свій побут довелося влаштовувати буквально з нуля. З грошей, виділених їм державою у зв'язку з аварією, вони змушені викидати сотні на капітальний ремонт так званих квартир. Бо протягом місяця начальник БМУ-33 Олександр Михайлович Дінабург так і не спромігся звернути увагу на їхні скарги і наказати підлеглим виправити будівельне неподобство.

Щоправда, після приїзду кореспондента стався вибух трудового ентузіазму робітників БМУ-33 і його субпідрядників. Одні спішно рили котлован, інші ладнали в ньому труби газопроводу, ще інші ударними темпами монтували ліфти, а в під'їздах сновигали слюсарі й теслі, натхненно вигукуючи: «Кому ладнати, шпаклювати, заміняти, підключати?» Усім цим потоком нестримної турботи про людей чітко диригували майстри і виконроби.

Звичайно ж, творців будівельної пародії пробудила до бурхливої діяльності не виробнича совість. Просто виникла екстремальна ситуація для них самих. І виручали вони передусім себе, бо над їхньою бездушністю і професійною безвідповідальністю нависла реальна загроза.

Я. КОРОЛЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

ВІД АВТОРА. Коли вже фейлетон було підготовлено до друку, до редакції надійшов іще один лист — з міста Хмельницького. З нього ми дізналися, що й там, по вулиці Карла Маркса № 12, зусиллями пересувної механізованої колони «Облбурякагроцукропрому» (начальник Станіслав Олександрович Байдуков) зліплено такий же шедевр бракоробства для евакуйованих з міста Прип'яті. І знову ж таки, замість того, щоб оперативно усунути недоробки і допомогти людям влаштуватися на новому місці, виправдовують халтуру екстремальними обставинами. Одне слово, та ж спекуляція на тій же ситуації.

Я. К.

З олівцем по Іллінцях

Зійшовши з автобуса на Іллінецькій автостанції, ми здивувалися: майже на вершечку стовпа, що стояв край привокзальної площі, обхопивши його руками, висів якийсь чоловік і щось уважно читав...

— Агов, шановний, що ви там робите? — поцікавилися ми у дивака.

— Як це що? — щиро здивувався він. — Хочу козу купити... Ось і читаю оголошення... Може, хтось продає...

— Е-е... дозвольте... А чого ті оголошення аж на стовпі?

— А де ж іще?

— Ну, приміром, на дошці оголошень...

— Ха-ха-ха!..— голосно розреготався незнайомець.— А де ви ту дошку бачили?.. У нас її споконвіку не було. Ось і доводиться по стовпах та деревах лазити... Бо паркани у селищі вже давним-давно оклеєні, та й на стовпах уже місця не вистачає... А ви що — уперше в наших Іллінцях? — раптом запитав він.

— Еге ж...— підтвердили ми.

— Воно й видно.— І наш дивакуватий незнайомець хутко з'їхав донизу. А вже на землі, підсмикуючи штани, діловито мовив:

— А взагалі, наші Іллінці селище непогане. Або, як тепер пишуть у газетах, типовий райцентр на Вінниччині.

— А як це розуміти?..— перепитали ми.

— Дуже просто. Я от вас до готелю проведу і про все дорогою розповім...

Уже за якусь хвилину ми знали, який зміст вкладає наш несподіваний гід у слово «типовий». А саме: Іллінці, як і інші міста та селища на Поділлі,— перспективне в усіх відношеннях, багате на мальовничу природу і, головне, кращає з кожним роком.

З'являються тут просторі та широкі заасфальтовані вулиці, ростуть багатоповерхові будинки, а до поширених у селищі професій додалася ще й професія газовиків. Бо через землі Іллінецького району проходить славнозвісний газопровід «Уренгой — Західний кордон». І тепер у селищі житимуть ще й ті, хто той газопровід обслуговуватиме.

Як і всім приїжджим, захотілося нам довідатися — а чим Іллінці, все ж таки, відрізняються від своїх типових побратимів? Адже мусить бути в них щось своє, неповторне!..

І тут наш новий знайомий якось знехотя почав:

— Чого-чого, а неповторного, або, як ви кажете, нетипового в Іллінцях теж доволі. Через це їх ні з яким іншим селищем міського типу не переплутаєш. Де ви бачили, наприклад, щоб спершу будували мікрорайон, а потім — очисні споруди для нього? Та, мабуть, ні в якому іншому районі такого дива не побачиш. Зате у нас в Іллінцях — будь ласка! Маємо, приміром, феномен головотяпства на спорудженні житлового масиву для тих же газовиків.

Або візьміть ще один унікальний факт. Де це бачено, щоб житловий будинок здавали державній комісії без води та світла? А у нас будівельники із пересувної механізованої колони № 34 облагробуду, якою керує Д. Т. Олійник, такий будинок по вулиці Пестеля здали. І без особливого опору з боку членів державної комісії...

Чи, скажімо, яка річка витримає, щоб її постійно загиджували та отруювали? А наша Соб — витримує. І з такого дива, кажуть, директор Іллінецького молокозаводу Ф. Т. Стасенко сам ходить до банку платити штрафи за її забруднення.

Ви, між іншим, не мисливці? Жаль, жаль... А то могли б і на полювання разом сходити. У нас тут парк культури та відпочинку — прямо тобі уссурійська тайга. Вчора мій сусід розповідав, що двох лисиць дружині на комір до пальта там уполював. І дехто йому повірив.

Унікальний у нас і ставок. Навіть учені із столиці на нього подивитися приїжджали. А все тому, що живуть у ньому карасі... сухопутні. Без води, бідолахи, вже от-от на земноводних перетворяться. Ось яка еволюція намічається.

До речі, скажіть, на якій ми зараз вулиці знаходимося?.. Нізащо не відгадаєте. Бо у нас зроду ніхто табличок із назвами вулиць на будинках не оновлює. Так вони і висять — іржаві та брудні.

Або відгадайте, яка у нашому селищі найдефіцитніша книга? Її навіть сам голова райспоживспілки М. І. Кругляк не завжди почитати може. Правильно, книга скарг та пропозицій. Якщо вона вже товаришеві Кругляку недоступна, то що говорити про покупця, який свій автограф прагне там залишити. А писати є що. Ви навіть уявити не можете, яка антисанітарія у нашому центральному гастрономі та магазині «Молоко». У нас там, знаєте, взагалі, мабуть, ніхто ніколи не прибирає.

Чи візьміть такі наші заклади громадського харчування, як кафе «Ласунка», «Пельменна» та буфет на автовокзалі... Шкода, що ми одразу туди не зайшли. Самі побачили б. І незатишно, і руки помити ніде, і готують несмачно...

Ну, чим іще Іллінці нетипові? Ага... Звичайно ж, готелем... По-перше, влаштуватися туди вдень ніяк, бо він аж до пізнього вечора зачинений, а по-друге, зручностей у ньому не більше, ніж у житлах первісних людей. Там навіть умитись ніде.

А ще неповторні наші Іллінці тим, що для дітей у селищі немає ні гойдалок, ні каруселей... О!.. Підсадіть мене, будь ласка!

— Куди?! — здивувалися ми такому несподіваному повороту бесіди.

— А ось на цей стовп...— І наш гід підбіг до бетонної опори.— Може, хоч на ньому потрібне оголошення знайду. А то мені дружина сказала: без кози додому не приходь. Ви вже вибачайте за таке моє прохання. У нас, як правило, всіх сам голова селищної Ради Мусій Романович Свинар підсаджує. Але сьогодні він, знаєте, у Вінницю поїхав. Звіт про благоустрій повіз. От і доводиться мені цілий день чужих людей просити. А ви, я бачу, хлопці міцненькі. Ну, раз-два — взяли!.. От спасибі! А до готелю вам тут уже зовсім близесенько пройти! — уже згори гукнув наш знайомий незнайомець...

З олівцем подорожували, записували та малювали
Ю. ІЩЕНКО та
О. МОНАСТИРСЬКИЙ.

Вінницька область.

Мал. О. КОХАНА

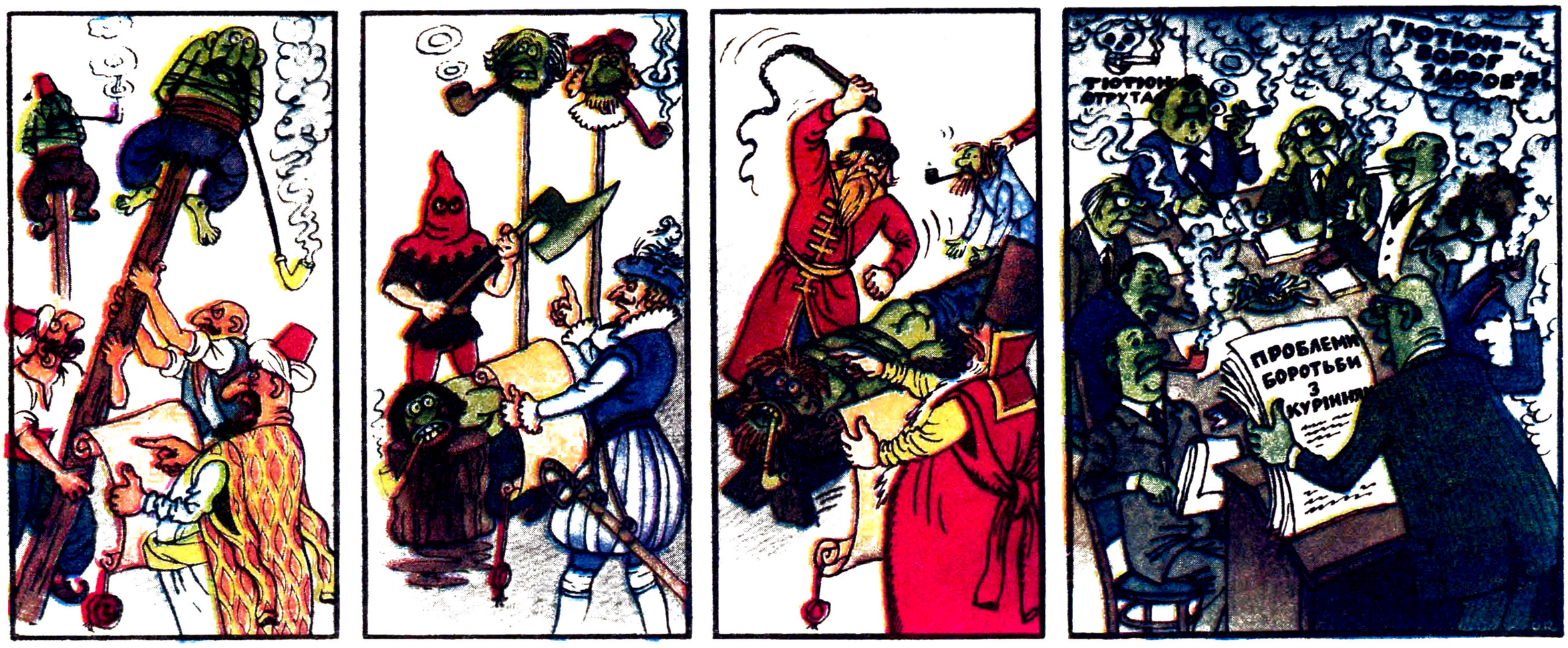

З історії боротьби проти куріння.

У селі живуть...

МІКРОУСМІШКА

— У селі гарно, цікаво,— ділиться враженнями з вихователькою дитячого садка дівчинка Надя.— Там козенятка живуть. І качки.

— І телята,— приєднуються до неї інші діти, яким теж хочеться поділитися з вихователькою своїми знаннями.

— І свинки...

— І ластівки...

— І курочки з півниками...

— І корівки...

— І коні...

— А ще хто там живе? — заохочує вихователька, підтримуючи імпровізовану гру.

— Дідусі й бабусі! — хором відповідає малеча.

Віктор МАЯЧАНСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. Ю. СЄВЕРИНА

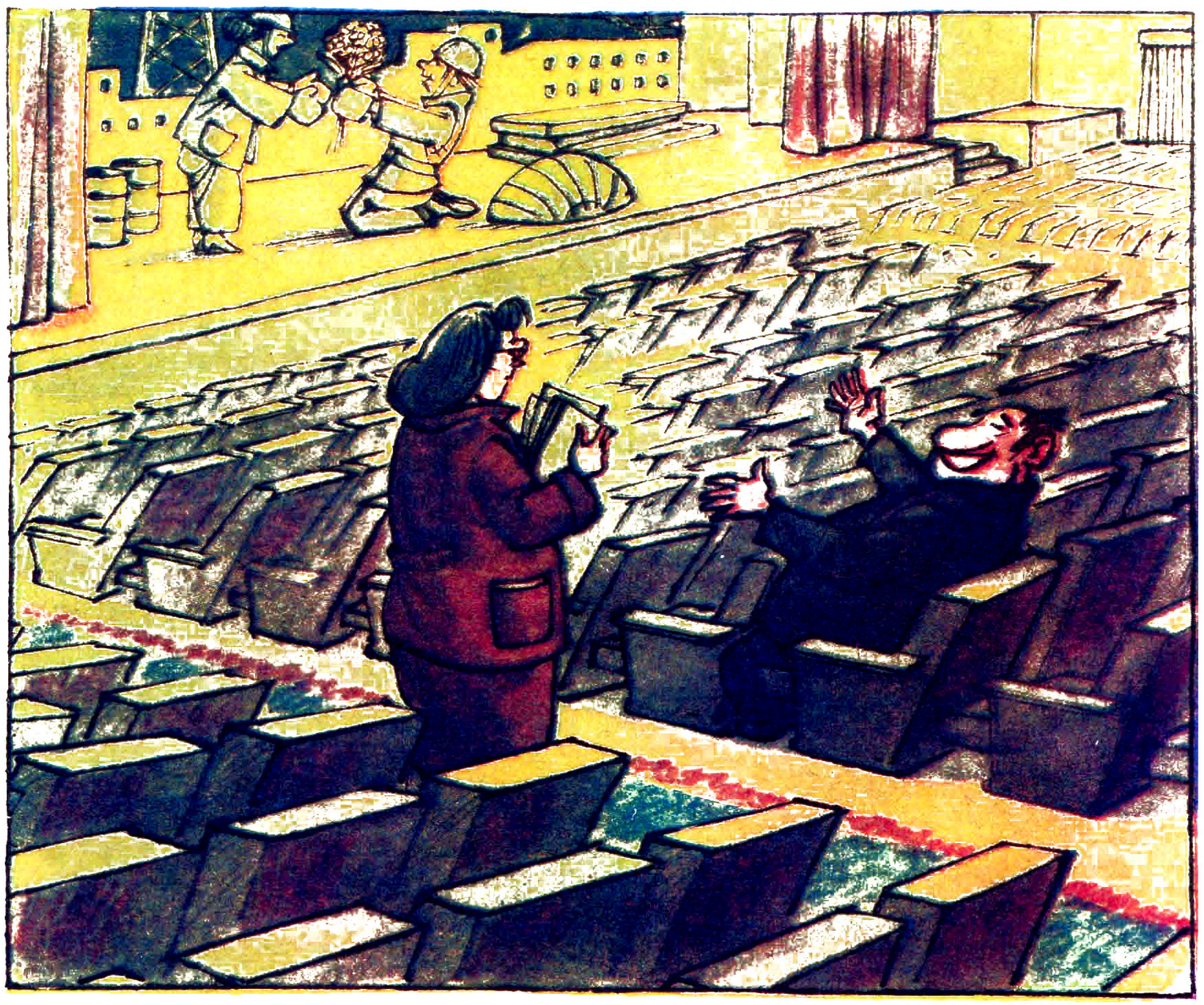

— А я в цьому театрі виконую роль глядача.

АКТИ ПІД ПЛЯШКУ

На срібному весіллі Соботюків водій АТП-1163 О. М. Литвиненко почував себе чужорідним тілом — не було знайомих. Аж ось примітив такого ж самітника — В. О. Яковенка. Почали «чавити» удвох.

— Др-р-руже! Ти мене поважаєш, др-р-же?

— Та я тебе з першого погляду!..

— Дай я тебе поцілую!

— Гірко! — жартома заохотили присутні.

Литвиненко вп'явся у губи Яковенка. Та раптом похитнувся. Щелепи клацнули, мов капкан, і відкушена губа Яковенка (вибачте за натуралізм) ...опинилася в зубах Литвиненка. Від несподіванки він її заледве не проковтнув (потім цей дивовижний факт було зафіксовано міліцейським протоколом).

Усі випивохи очманіло дивилися на несподіваний «трофей», що валявся під ногами. Добра жіноча рука підібрала губу з підлоги, обмила водою з-під крана і поклала до холодильника. А то під час танців, що невдовзі почалися, зачовгали б відкраяну губу, бо таки добряче дали лиха закаблукам...

На щастя, лікарям вдалося пришити й приживити свіжовідкушену губу, гарно збережену в морозильнику надійного і, виявляється, вкрай необхідного для нагальних медичних заходів побутового агрегату. А Яковенко притяг «друзяку» до судової відповідальності, бо «шрам,— за його заявою,— спотворює обличчя, змінилася зовнішність, штучна губа перешкоджає нормально вживати їжу, голитися».

Атож, спогад про «весілля» — незабутній!

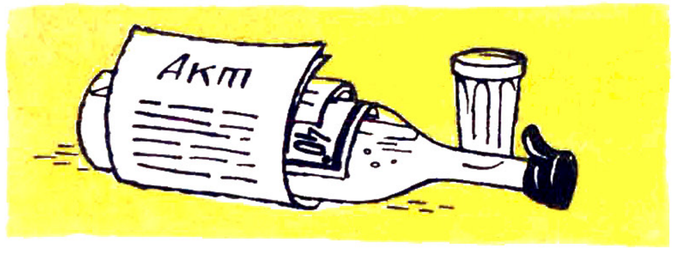

СУДІТЬ САМІ

ПІД МОГОРИЧ

Виконроб ремонтно-будівельного управління Радянського району міста Києва О. Б. Ковельман завжди мав з будоб'єктами мороку: деякі «факти» не лізли в акти.

А все чому?

Бо факти більше пасували б не до актів, а до протоколів слідчого. І, зрозуміло, з посиланнями не на технічну документацію, а на відповідні статті карного кодексу.

Аж тут насунулася ще більша халепа: перевірка держбанком стану будівельних робіт.

«Негайно лягай «хворіти по знайомству»,— порадив внутрішній голос.

— На хворобу розкрадене не спишеш,— відповів Ковельман.

«А ти згадай про Токмила...»

— А що — Токмило?

«Та ж він у надто товариських стосунках із зеленим змієм...»

— То й що?

«Під могорич Токмило підпише навіть вирок про власне довічне ув'язнення — от що!»

— І справді! — зрадів мудрій пораді Ковельман.

М. І. Токмило охоче погодився на час «хвороби» Ковельмана обтяжити себе обов'язками матеріально відповідальної особи. Але скажіть, яка може бути перевірка під час здачі-прийому, коли перед тобою бовваніє повнісінька посудина і вже нарізана ковбаса? А Токмило ніколи не кохався у самокатуванні...

Прозріння настало у нього лише тоді, коли він дізнався, що ота пляшка коштує державі 32 тисячі 68 карбованців. Отакої! І що ж вчинив Токмило? Теж подався лікуватися. Від алкоголізму...

Та чи не пізно?

* * *

«Був напідпитку», «якби ж то був тверезий», «так то ж з п'яних очей, а не тверезого розуму»,— часто лунає на судових засіданнях, ніби етикетка з горілчаної пляшки може послугувати індульгенцією на відпущення усіх гріхів.

Марні сподівання!

ФАТАЛЬНА ГРА

— Кому бігти по пляшку?

— Дурневі!

Аби з'ясувати, хто ним стане, сіли грати. Картярів було двоє — П. П. Лісовий та К. В. Шадрін. У дурні пошився Лісовий. Невдовзі він повернувся з пляшкою в руках і з вимогою реваншу на устах.

— Граємо на «інтерес»! — висунув умову Шадрін, коли пляшка оковитої перетворилася у звичайну малоцінну склотару: він знав, що Лісовий ще має трояк. Коли ж остання купюра теж поринула в стихію грошового обігу, «інтерес» матеріалізувався у предмети одягу. Невдовзі Лісовий залишився у пляжному вбранні.

— Граємо на трусики! — суворо наполіг Шадрін.

Лісовому й тут карта «не пішла»...

— Ач який Адамчик вилупився! — кепкував звитяжець.

— Що?! Ти мене ще ображаєш?

Конфліктна ситуація завершилася лютою бійкою, в якій теж подужав Шадрін. Фінал був трагічний: переможений потрапив у морг, переможець — на лаву підсудних...

М. МАЙБОЖЕНКО,
Ю. МАЛИЙ.

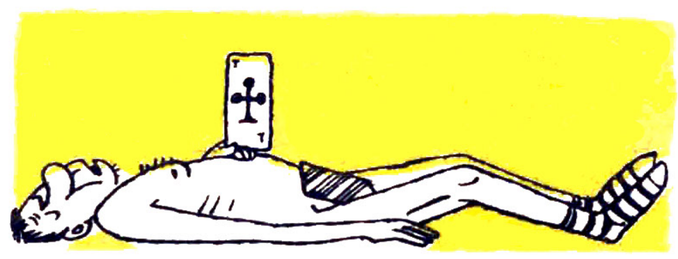

Якось один невіглас почав вередувати:

— Як побачу у титрах «за мотивами», одразу телевізор вимикаю...

Хіба не ретроград?

Хіба не консерватор?

Адже для сучасного кіномитця будь-який класичний твір — лише сировина для глибинного осмислення теми!

Я й сам замислив пречудовий семифільмовий серіал з інтригуючою назвою «Голова на рейках».

Фільм перший

«ТРУП НЕВІДОМОЇ ЖІНКИ»

Далекі часи осоружного царату. На рейках Миколаївської залізниці знайдено труп невідомої жінки, тіло якої пошматоване поїздом.

Хто її штовхнув під колеса?

На місце події один за одним прибувають обер-поліцмейстер, прокурор, слідчий, радник з кримінальних питань, лікар, різні чиновники на побігеньках. Дійові особи весь час рухаються туди-сюди, зупиняються на перекури, скаржаться на болячки, діляться плітками, позіхають, гомонять про погоду, а також про міжнародне становище, напружено мислять і не менш напружено нудяться.

Неспокій глядача весь час зростає: що ж, власне, сталося?

Нарешті, коли серія ось-ось вже й завершиться, дійові особи збираються в станційному буфеті на оперативну нараду.

— Лікарю, від чого вмерла потерпіла? — запитує слідчий.

— Дати відповідь я зможу лише після всебічної медичної експертизи...

— Коли почнете розтин тіла?

— Я заперечую! — втручається прокурор.

— На якій підставі? — запитує обер-поліцмейстер.

— Я забороняю розтинати й так пошматоване тіло, поки труп не буде опізнано.

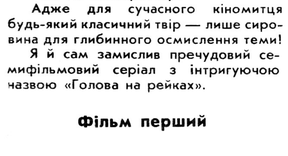

— Слушно!

— Здається, я десь бачив цю даму,— замислено озвався кримінальний радник.

— Справді?

— Тільки тоді вона була років на десять молодша...

— Хто ж вона?

— Найліпше про це запитати у Кареніна...

— Кареніна? Це ж якого?

— З департаменту закордонних справ...

— Отакої! Ви хочете вплутати впливову особу в цю брудну історію? У нього — зв'язки...

— Знаю... Шлюбні... З цим трупом...

— Що ви мелете?!

— Це його колишня дружина...

— Хіба Каренін порушував справу про розлучення?

— Він для цього акту надто боязкий...

— Чому ж ви називаєте труп «колишньою дружиною», а не теперішньою?

— У цьому й криється фатальна таємниця...

Фільм другий

«СЛІДЧИЙ ПРИХОДИТЬ УДЕНЬ»

Друга серія уявляється мені яскраво. Я куняю перед телевізором, а дочка Маруся миє на кухні посуд. Дитя вже звикло, що під час телевізійних серіалів без усяких сюжетних втрат можна преспокійно мити підлогу, прати білизну, а то й піти у продмаг та постояти у черзі.

— Тату! — гукає Маруся з кухні.— А що по телику?

— Та ще нічого такого... Каренін ще спить... Ага! Ось заходить слуга і торсає його за плече... Каренін продирає очі...

Через деякий час — знову:

— Татусю, а що по телику?

— Каренін уже поголився... Сів їсти...

— А що йому подають?

— Та, мабуть, фірмовий сніданок туриста... З найближчої їдальні...

— Невже?

— Факт! Бо від тих харчів кривить-ся...

— Важка роль! — співчуває акторові Маруся...

.....

— Татусю, чого ти замовк? Щось цікаве?

— Та ні... Просто задрімав...

— А що по телику?

— Та нічого такого... Каренін їде у відкритому кабріолеті по Невському проспекту... Ця вулиця дуже довга, хтозна-коли він доїде...

— А куди він їде?

— На службу, звичайно...

— Просто їде та й усе?

— Просто у кіно нічого не буває... Він їде і весь час активно розкланюється з дамочками та неробами, що без діла вештаються у робочий час...

— Таточку, а ти покличеш мене, коли кіно нарешті почнеться?

— Авжеж... Уже, мабуть, скоро, бо до кінця серії лишається десять хвилин...

.....

— Марусю! Біжи хутчіш! Кіно почалося, а до кінця — одна хвилина!

.....

— Пане Каренін,— лунає з екрана,— до вас на прийом проситься слідчий прокуратури.

— Слідчий прокуратури? До мене? Дивно...

— Він чекає у передпокої.

— Впустіть!

Фільм третій

«ТІНЬ ПІДОЗРИ»

Так само ясно уявляється й третя серія. Маруся прибігає з бібліотеки-читальні і ще з порогу волає:

— Не запізнилася?

— Та ти що? До кінця серії ще аж п'ятнадцять хвилин! Якраз на початок прийшла...

.....

— Пане Каренін, з вашою дружиною сталося лихо.

— Це мене не дивує!

— Чому?

— Моя благовірна ніде й ніколи не працювала...

— Та й що з цього?

— А те, що від неробства навісніла...

— Я вас не розумію.

— Прикро про це казати, та що вдієш? У неї самі любощі в голові. Поки я на службі, вона злигалася з таким же дармоїдом, як сама...

— Як ви дізналися?

— Таж вона втекла з ним за кордон! А мене лишила з малою дитиною... Мовляв, сам виховуй, поки я по закордонах з коханцем тиняюся... Теж мені — мамаша!

— Однак у нас є неспростовні докази, що вона перебуває зараз у Петербурзі.

— Ще б пак! Коханець її покинув, коли набридла... І що ви думаєте? Ця жіночка безсоромно полізла знову до мене!

— А що ви?

— Виставив її за двері!

— Коли це сталося?

— Вчора, увечері... Точніше — уже вночі...

— Отже, ви — останній, хто бачив її живою.

— Живою? Ви про що?

— Сьогодні вранці знайдено труп вашої дружини.

— Що?!

— Чи маєте надійне алібі?

* * *

Наступні серії **«Убивця без алібі», «У тенетах кохання», «Солодке життя з полюбовником» та «Смерть під колесами»** я навмисне не писатиму. У кіностудіях так і чатують на удосконалювачів класиків цілі натовпи співавторів. Ач які! Ласі на готовеньке! Отож, нехай теж попрацюють! Я їм свою «Голову...» за мотивами Л. М. Толстого (до речі, з безвразною назвою «Анна Кареніна») просто так, за безцінь, не віддам...

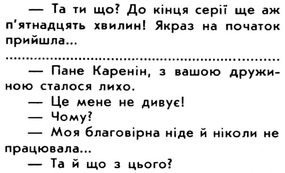

Гадаєте, що нічого у мене не вийде? Помиляєтеся. Кажуть, що твори А. П. Чехова — це сміх крізь сльози. Так от: в сучасних екранізаціях «за мотивами» сміху вже нема. Лишилися самі сльози...

Це мене й надихає!

Юрій ЯЧЕЙКІН.

КОЛО ЛІТЕРАТУРНЕ

СПОВІДЬ У СЛАВІ

Такий підзаголовок має широко знаний роман П. Загребельного «Я, Богдан». Це й наштовхнуло на думку дати «висповідатися» відомим нашим письменникам, зокрема самому Павлові Загребельному, Юрієві Мушкетику, Володимирові Яворівському, Миколі Вінграновському, Віталієві Коротичу.

Я, ПАВЛО...

Що? Сповідь у славі? Хто це придумав? Я? Ну то й що?! Нехай над цим сушать голови нащадки. Скажу тільки одне: в усьому винні критики. Я написав вісімнадцять романів, напишу ще стільки ж. А знайшовся хоч один критик, який сказав би про них путнє слово? Чорта лисого! Не по зубах їм мої книжки. Вони до того занемидорилися, що вже живого слова не сприймають. І взагалі це баласт у нашій літературі. Через їхню недолугість я сам змушений часто братися за критику, щоб «неложними устами сказати правду».

А з критиками буде окрема розмова. Без свідків. Їм давно вже слід, як і моєму герою Самусеві, набити... тобто намилити шиї.

Я, ЮРІЙ...

Сповідь у славі? Воно ще ранувато і якось незручно — і перед ровесниками, і перед старшими товаришами. Може, пізніше? Ні? Ну, гаразд.

Що я скажу? Коли ходиш просто в письменниках, це одне. А коли ще й солідну посаду обіймаєш, то зовсім інше: і відповідальність вища, і пошани більше. Та й слава приходить швидше. А відтак, з видавцями легше порозумітися, і критики не так діймають.

І вже коли це сповідь, то зізнаюся: після того, як я брав участь у розподілі квартир колегам, мені ніяка критика не страшна. Якщо я тоді вижив, то тепер і поготів не пропаду, хоч би там що писали критики!

А взагалі щодо критиків я не такий категоричний, як деякі мої колеги. В усякому разі, коли їх битимуть, я не приєднаюся до цієї акції, але й заперечувати не буду. Бо ж то свята правда: за одного битого двох небитих дають. З власного досвіду знаю.

Насамкінець скажу: хочеться вирватися з веремії другорядних справ і вернутися в дім свій — до робочого столу. Чи, принаймні, до спінінга й вудок.

Я, ВОЛОДИМИР...

Сповідь у славі? Поговорити на цю тему, як і на будь-яку іншу, я завжди готовий: по радіо, на телебаченні, за «круглим» чи «прямокутним» столом, перед дзеркалом, у колі друзів, з жінкою і дітьми і т. ін. Тим більше, що слава — давня моя приятелька.

Ще не написавши жодного рядка, я вже чув про Неї. Це був, так би мовити, автопортрет з уяви. І хоч деякі критики вважають, що писати треба не з уяви, а з реальності, мене це не переконує. Приміром, автор із бідною уявою може сказати: «Люди місили глину ногами». Я ж цю саму фразу подам інакше: «Люди в глині танцювали гопака». У першому випадку проста констатація факту, а в другому — тобто в мене — художній образ. Дивольська різниця!

Щодо моїх взаємин із критиками скажу: тих, що мене хвалять чи, принаймні, не лають, я теж не забуваю при нагоді згадати, а то й на машині підвезти (як я повідомив читачів через газету «Молода гвардія», у мене є машина, дружина, діти, дача й джинси).

...Добре, що слава прийшла до мене раніше, ніж відповідальна посада. Це вберегло від різних нездорових балачок. Хоч недоброзичливців, ясна річ, не бракує. А в кого їх не було? У Пушкіна? Шевченка? Равлюка?..

Я, МИКОЛА...

Сповідь у славі? Будь ласка. Я — Вінграновський. Живу назад. Вперед. Куди хочу. Ось так!

Про критиків нічого не знаю. Не чув. Не бачив. Не читав.

Я сам собі критик. Найбільший. Найавторитетніший. Найулюбленіший.

Я, ВІТАЛІЙ...

Сповідь у славі? Власне, я вже сповідаюся років тридцять — у газетах, журналах, на радіо й телебаченні, з різних трибун і кіноекранів... Так що чогось нового, мабуть, не скажу. Буду йти вперед, поки не обірветься дорога. А далі підете ви або хтось інший...

З критиками намагаюся жити мирно. Іноді навіть люблю їх — це коли вони чіпають когось, а не мене. Зовсім не люблю тих критиків, що розмахують руками, гирлигою, дубиною.

Світ такий складний, тривожний і прекрасний, що хочеться думати про вічність і про себе. І говорити, говорити, говорити...

Сповіді занотував Анатолій ШЕВЧЕНКО.

НА ДІЄТІ

Цьому невтомному поету,
Мабуть, прописано дієту:
Водички в творах є доволі,
Нема ж ні перцю, ані солі.

«ПРОБЛЕМІСТ»

Дорогу він шукав гладесеньку, прокладену
І не вишукував нових та різних тем.
Від гострих, ще не торканих проблем
Чимдуж тікав, неначе чорт від ладану.

КРАМАР У ХРАМІ

Цей на письменство зирить, мов на крам,
Колійку бачить в кожному рядочку...
Він храм літератури, диво-храм
Перетворив на торговельну точку.

СМІЛИВЕЦЬ

Один письменник раз сатиру написав
І сам собі вночі тихенько прочитав,
А потім озирнувсь, написане подер,
У ліжко ліг й від страху ледь не вмер.

Юрій КРУГЛЯК.

САТИРИКАМ НА НЕЗАБУДЬ

Сатирик хай не забуває,
Хай пам'ята оте стократ,—
Що ручка кулькова стріляє
Не гірше часом від гармат;
Що це не іграшка хлоп'яти,
А справжня зброя для бійців,
Яким належить в зло ціляти,
А не полохать горобців!

ДО ПИТАННЯ ПРО МОДУ

Скільки «новаторів» збігло!
Де ти, юрба галаслива?!
Тільки...
Ви чуєте? —
Рветься
В ритмах незвичних
струна!..
Мода — жіночого роду,
Тим-то вона й вередлива;
Мода —
жіночого роду,
тим-то й зваблива вона!

ЯК СКАЗАВ КЛАСИК...

Оті думки й тепер сучасні
Ще й актуально так звучать:
Всі вірші мають буть прекрасні,—
Або їх краще не писать!..

Микола КАРПЕНКО.

ПРИМРУЖЕНИМ ОКОМ

ПІДОЗРА Є...

ЗАЛІЗНЕ АЛІБІ

Рікою ллються сльози у дружини:
Опівночі з'явився чоловік.
— І знову був у клятої Горпини,
Бодай би ти її не бачив вік!

— Це, звісно, факт, що я вернувся пізно,—
Їй чоловік у відповідь прогув. —
Але ж у мене алібі залізне —
Я цілий вечір у Марини був!

Петро РЕБРО,
з книги «Могорич», 1974 р.

ЗАЛІЗНЕ АЛІБІ

— Підозра є: вночі ти Клима обікрав...
— Підозра ця без будь-яких підстав —
Залізне алібі є в мене:
Вночі я обікрав Семена.

Петро КРАСЮК,
«Літературна Україна»
від 30 травня 1985 р.

Є в нас підозра, скажемо тактовно,
Тому й питаєм Красюка із Ровно:
— Чи алібі є в тебе, чоловіче,
Що ти в Ребра нічого не позичив!

К. ОКСАНЕНКО.

Конярики Пегаса

«Був я в Ризі не проїздом
і не так,
А гуляв, неначе дурень,
натощак».
В. К-а з Києва.

— Блискучий початок! Замініть Ригу на Прагу або на Гаагу — і Ваша «Розповідь після турне по Європі» матиме шалений успіх серед Ваших знайомих.

«Посилаю я свій вірш
Тішуся надією
Може його не вганає світ,
Та прочитає, де-хто в Києві».
С. П-в з Івано-Франківщини.

— Прочитали — і теж тішимося надією...

«Іван, що з жінкою жив гречно,
Спитав сусіда, збитий з толку:

— Раніше пригали у гречку,
А зараз, що ж то — у перловку?»

С. Ф-ко з Житомира.

— Сусід не признався? І правильно зробив!

ТАБУ

Колись на полотні, у глині,
в піснях, що рвалися з грудей,
не дозволялося людині
творити образи людей.

Вели на вогнище, на плаху
того, хто зважувавсь-таки
на те, що богу чи аллаху,
мовляв, єдиному з руки.

Мораль засуджую всевишню.
Жалію древнього митця.
Та творчу практику колишню
не відхиляю до кінця.

Нема натхненню меж і впину!
Але в крилаті наші дні,
бува, спотворюють людину
в скульптурі та на полотні.

Сухими строфами поеми
блукають привиди, які
нагадують ходячі схеми,
бездушні копії людські.

Блищить портрет, немов ікона,
єлейно пахне кожен штрих...
Була б не зайва заборона
для борзописців отаких.

Перед нахабним примітивом,
який живе на всю губу,
було б доречним і правдивим
давноминулих днів табу.

Заборонили б сурогати,
а не підносили б до хмар!
Аби сучасника писати —
потрібен справді божий дар.

Годиться — пензлем а чи словом —
на це здобути привілей.
Стань у мистецтві спершу богом,
а вже тоді твори людей!

Анатолій БОРТНЯК.

Діють:

ВАСЯ — лікар-хірург.

ІВАН ІВАНОВИЧ — впливова людина.

Дія відбувається в операційній. Іван Іванович готується лягати на стіл. Заходить лікар.

ВАСЯ *(не дивлячись на пацієнта)*. Здрастуйте, шановний... Готуєтесь?

ІВАН ІВАНОВИЧ. Готуюсь. *(Підводить голову)*. Васю! Ти?

ВАСЯ *(радісно)*. Іван Іванович? Ви? В операційній? *(Підбігає, тисне руку)*.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Я, Васю. Апендицит розгулявся... Болить, клятий.

ВАСЯ. Ніколи не думав, що з вами тут зустрінусь...

ІВАН ІВАНОВИЧ. Путі господні незвідані... А ти... Як ти тут опинився?

ВАСЯ. Ге, як! Так як і в інституті. Ви ж тоді накрутили диск телефона — і...

ІВАН ІВАНОВИЧ *(сміючись)*. Було. Хай знають наших...

ВАСЯ *(збуджено)*. Спасибі, якби не ви... хвіст на хвості... А ви... Накрутили диск телефона... Професура, доцентура до вручення диплома крутилася коло мене, як коло свого єдиного сина.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(потираючи руки)*. Хай знають наших! А сюди як? Я ж не крутив диска...

ВАСЯ. Прийшов, поговорив... На вас послався. Правда, один був проти. Все латиною норовив зі мною поговорити. Принциповий такий. Через півроку пішов... За власним... Правда, спершу й головний носом крутив. Та, коли почув ваше прізвище, мало язика не проковтнув. Не вірив. До ректора дзвонив. Я ж вам казав. Хіба забули? Ви ще й сміялися.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Сміявся, кажеш? Могло бути. Ти ж у мене не один такий... Усього не запам'ятаєш... А ти молодчина. Хай знають наших! Асистувати будеш?

ВАСЯ. Ні. Оперувати...

ІВАН ІВАНОВИЧ *(міняється на обличчі)*. Ти? Ти?! Зі скальпелем?!

ВАСЯ. Зі скальпелем, Іване Івановичу...

ІВАН ІВАНОВИЧ. Як же це, га? Ти — і зі скальпелем!.. Ніколи не думав... А ти цей... *(зам'явся)*.

ВАСЯ. Що вас бентежить? Кажіть прямо, не соромтеся.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Який там сором?! Я, Васю... Я ніколи не думав, що зустріну тебе тут... Це ж різати мене будеш...

ВАСЯ *(махає рукою)*. Апендицит — не операція... Всі так кажуть.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(перелякано)*. І ти так думаєш?

ВАСЯ. Проти більшості не попреш. *(Дістає з шафи книжку)*. Зараз я уточню, звідки починати... Лягайте на стіл.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(блідне, тремтить)*. Ти... Боюсь...

ВАСЯ. Не бійтеся. Зараз вас прив'яжуть... Ви мені стільки добра зробили, то я хоч раз вам віддячу.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(жалібно)*. Васю, а хіба більше немає кому?

ВАСЯ. Степан Сергійович захворів... Один я на місці... Зараз іще раз вас огляну... Лягайте на стіл.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(лягає)*. Може, в мене й не апендицит? Може, операції й не треба?

ВАСЯ. Зараз гляну. *(Промацує лівий бік)*.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Васю, хіба апендицит зліва?

ВАСЯ *(знизує плечима)*. Розріжу живіт — побачу.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(підводиться)*. Постривай! Васю, я краще своєю смертю умру.

ВАСЯ. Іване Івановичу, ви для мене стільки зробили...

ІВАН ІВАНОВИЧ. Дорогенький, якби я знав, що з тобою зустрінусь... На операційному столі... Я під твій скальпель не ляжу. Який з тебе хірург? Хто тебе тут тримає?

ВАСЯ. Ваш авторитет, Іване Івановичу.

ІВАН ІВАНОВИЧ *(зітхає)*. Васю, голубчику... Поклич когось...

ВАСЯ. Із тих, кого ви тягнули?

ІВАН ІВАНОВИЧ. Не треба, Васю... Давай того, хто знає, як і де різати... Зробиш — я тебе... я тебе в аспірантуру влаштую.

ВАСЯ. В аспірантуру? *(Роздумує)*. Зроблю! Для вас, Іване Івановичу, миттю! Найкращого ескулапа приведу! Але ж ви не забудьте!

ІВАН ІВАНОВИЧ *(кволо)*. Пам'ятатиму, дорогенький... Довіку пам'ятатиму.

Завіса.

Анатолій ЖИТНИК.

— Язик уже болить відповідати: до туалету можна доїхати трамваєм номер шість, тоді тролейбусом номер вісім, а потім автобусом номер тринадцять...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Сторінка для дітей

ЧЕРЕНЯ

ПОМІЧНИК

— Ох, набридли,— каже мама,—
Вічні клопоти оці.
Прибирай, слідкуй за вами:
Капці взуй, подай штанці...
Кожен день отак кручуся,
Просто збилася із ніг.
І коли вже я діждуся,
Щоб мені хто допоміг?..
— Мамо, сердитись не треба,—
Обізвавсь малий Петрусь. —
Хочеш, сам я замість тебе
І поїм, і розчешусь?..

Любов ГНІДЕЦЬ.

НЕ ТОЙ САДОК

Малий Тарасик приїхав з міста в село погостювати до бабусі. Та внуком не нарадується і каже йому:

— Піди, дитино, в садочок, там ягоди, яблучка.

Та хлопчик мовчить собі, сопе, копирсається в піску. Бабуся ще раз нагадує:

— Ну, чого ж ти не йдеш у садок?

— Бабусю,— по-дорослому докоряє Тарасик.— Хіба ж то садок? Там же навіть вихователькі немає.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

м. Середина-Буда, Сумська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НОВОРІЧНА ІСТОРІЯ (пригода перша)

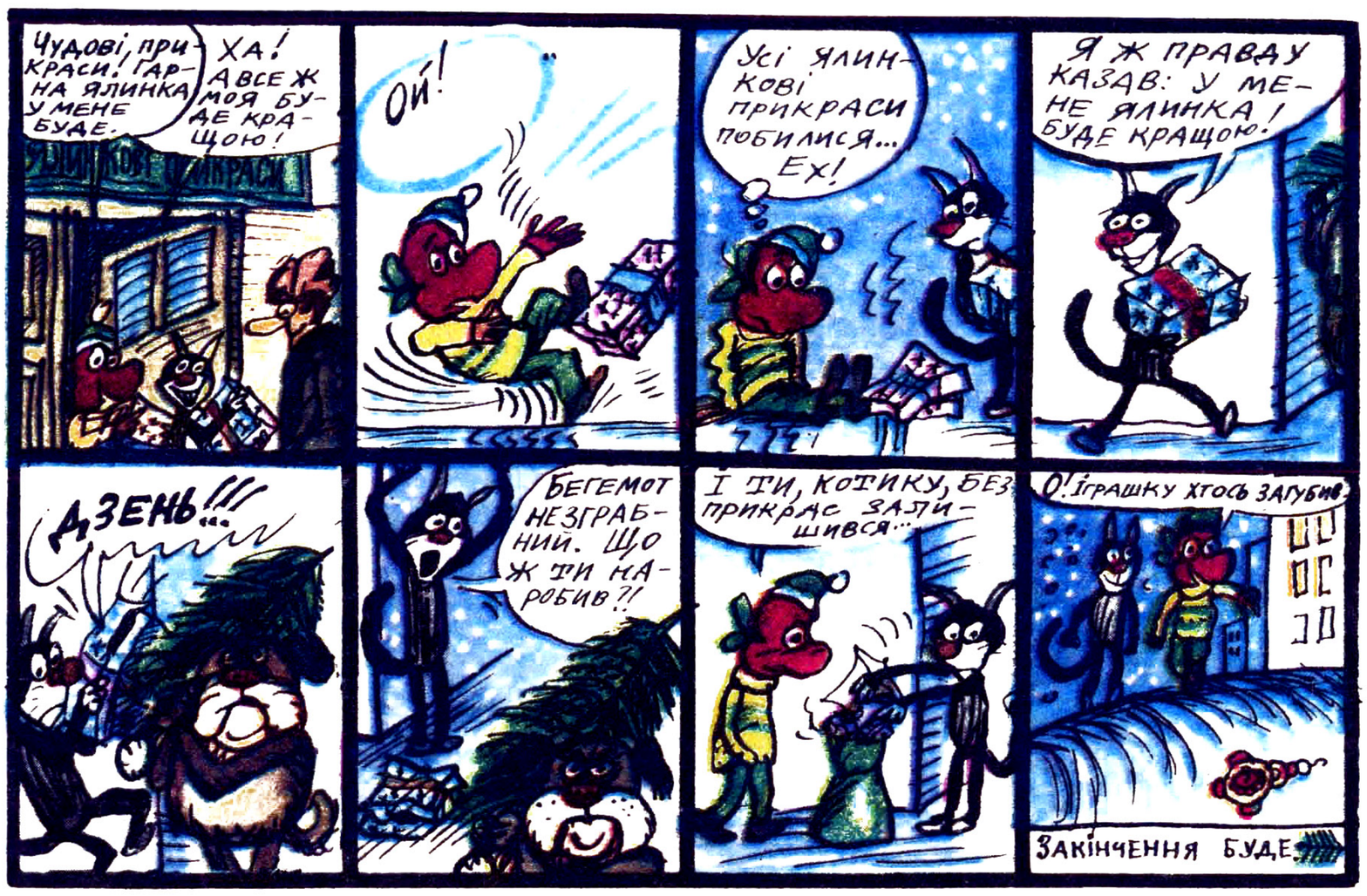

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Ігор СІЧОВИК

ПОБАЖАННЯ

— Олесю, підійди до бабусі, привітай її з днем народження і побажай їй щось гарне-гарне.

— Дорогенька бабусю!
Вітаю вас щиро!
Бажаю,
щоб ви мені щодня
купували
по шоколадці!

ДІЗНАВСЯ

КАЗКА

Зустрів рак черепаху і запитує:

— Хочеться мені дізнатися, хто я такий — риба чи не риба?

— Якщо ти живеш у воді, значить — риба, але замість плавників маєш клешні, значить — не риба. А втім, запитай у когось іншого.

Рак виставив голову з води. Раптом його схопив рибалка, витягнув нагору та й каже:

— Риби я сьогодні не зловив, то хоч рака додому принесу!

«Отже, я рак»,— подумав він про себе, але...

БРИФІНГ = КОКТЕЙЛЬ З І ШПИГУНАМИ

Лиховісно зблискуючи штучним оком з куленепробивного скла, резидент давав останні настанови завербованому агентові:

— Ось вам запрошення на дипломатичний брифінг-коктейль. Там до вас пригорнеться невідома дама...

— Гарна? — враз пожвавішав агент.

— На превеликий жаль, я не мав честі бачити її навіть своїм штучним оком,— меланхолійно зазначив резидент.

— Як же мені її впізнати? — стурбувався агент.

— А дуже просто. Ось коротко її особливі прикмети: у волоссі — діамантова заколка, яка насправді є радіопередавачем. З коштовними кліпсами-мікрофонами на вухах. На персах — смарагдовий кулон, що насправді являє собою мініатюрну телекамеру. У руках — елегантна сумочка, що в дійсності є пластиковою бомбою з радіодистанційним управлінням. На випадок потреби, сигнал до вибуху легко подати натиснувши на ковпачок губної помадки. Нарешті, чи варто казати про те, що запальничка незнайомки — це фотоапарат, годинник — мінімагнітофон, авторучка — пістолет з отруйними стрілами, а модні димчасті окуляри — записуючий звуковібратор з новітніми лазерними мацаками?

— А як я дізнаюся, чи не фальшива у неї мікроапаратура? Раптом до мене підійде ворожа чарівниця з неоковирними імітаціями справжніх коштовностей під шпигунське начиння? Адже я не ювелір, щоб розумітися на кулонах з телеоком!

— Ми цю вашу ваду врахували, і тому ви триматимете в руці склянку з плодово-ягідним тоніком. Довга еластична «соломина» у склянці насправді буде надчутливим датчиком для виявлення діючих електронних схем.

— З дамою — ясно! А який пароль?

— Елементарний, бо вирішено не перевантажувати вашу пам'ять. Таємнича незнайомка дуже простенько запитає: «Залагодимо гендель, бой? Чи маєш на продаж ізотопи з кратера Архімеда на Місяці?» Відгук: «Маю чоловічі штиблети з відбитками жіночих долоней на підошвах». Якщо відбитки виявляться тотожні з папілярними лініями на долонях дами, ви їй оті штиблети віддасте. У підошвах заховано безліч мікрокадрів з найсекретнішими відомостями про арабський світ...

— Та ви що, шефе? — сполошився агент.— Де це бачено, щоб на брифінг хтось з'являвся з черевиками в руках?

— А ви одягніть їх на ноги! — суворо зблиснув куленепробивним оком шеф.— Невже самі не можете дотямити? Будь-яку помилку слід виключити!

І все ж якась каверза вкралася. Ми не будемо запевняти, що все відбувалося достеменно так, як описано. Але факт лишається фактом: у США був застуканий на гарячому ізраїльський агент і водночас співробітник розвідувальної служби ВМС США, якийсь Дж. Поллард. І хоч він передав «стратегічному партнерові» на Близькому Сході кількасот надсекретних документів, справу «пригасили». Та коли викрили ще одного ізраїльського шпигуна, зв'язаного одною ниточкою з першим, справа набула небажаного розголосу.

Аж тут зустрілися двоє, та не на лаві підсудних, а в більш привабливих й комфортабельних апартаментах.

— Кепсько, що між нами виникла легенька хмарка,— сказав дуже поважний американський чин.

— Буде ще гірше, якщо вона заклубочиться грозовою хмарою,— мовив не менш поважний ізраїльський чин.

І що б ви думали?

Як повідомило агентство Рейтер, Дж. Поллард нарешті визнав себе ізраїльським шпигуном, але в обмін на згоду федеральної Феміди... не порушувати судову справу! Мовляв, це завдало б шкоди «життєвим інтересам» як «близькосхідного», так і «атлантичного» партнерів. Та й чи не з відома американських спецслужб подвійний агент Поллард «працював» на ізраїльську розвідку? І, можливо, резидент з фальшивим оком напучує чергового агента:

— Ось вам запрошення на уікенд до фешенебельного клубу. Там вас розшукає чарівна дама. Не сахайтеся від неї, а навпаки — приділіть максимум уваги: цю даму дуже цікавлять державні секрети арабських країн на Близькому Сході...

Атлантичний «яструб» близькосхідному «круку» ока не виклює!

Я. ЮРАСЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Та щоб я на саму зарплату жив, якщо це не мої речі повсякденного вжитку!

Народні усмішки

НІЧОГО НЕ ЧУТИ

Давно це було. Найняв піп Івана снопи молотити. Працював Іван тиждень, все обмолотив, навів порядок на току і прийшов за розрахунком. А піп був скупий і хитрий. От він і питає Івана:

— То правда, що ти у мене щовечора півмішка зерна брав?

Іван мовчить.

— Питаю тебе, чи правда?

Мовчить Іван.

— Ти що — глухий?

— На цьому місці нічого не чути,— каже Іван.

— Не може того бути! — вигукнув піп.— Ану, давай мінятися місцями.

Помінялись.

Іван питає:

— Отче, то правда, що ви у великодну п'ятницю ковбасу їли? Я ж сам бачив.

Мовчить піп.

— А то правда,— не відстає Іван,— що моя жінка вас з хати витурила, бо ви до неї чіплялися?

Мовчить піп.

— Ви що — не чуєте? — допитується Іван.— Он іде моя жінка з вашою, то давайте її спитаємо.

— Іване, ти таки правду казав, що на цьому місці нічого не чути,— зітхнув піп.— Бери зерно, насипай у мішки та й поганяй додому. Коня я тобі дам.

Повідомив Д. ЛОЗОВСЬКИЙ.

ПОГОДА ВПЛИВАЄ

— Правду люди кажуть,— що погода на здоров'я впливає. Сьогодні вранці так спати хотілося — мабуть, буде дощ! — мовить син до матері.

— Як на твої сни, сину, то вже б давно всесвітній потоп настав! — засміялася мати.

ПИВ, ВЕСЕЛИВСЯ...

— Приготуй-но мені, Одарко, на ранок тридцять карбованців! Треба штраф сплатити...

— Це ж за що штраф?!

— Та... випив на робочому місці...

— Я ж скільки тобі казала — пити треба з головою.

— Отож! З головою... А ми з бригадиром пили.

— З бри-и-га-диром — і тридцять карбованців?!

— Гм-м... Мені ще й нічого... А от йому — сто карбованців платити доводиться!

Повідомив В. ГЕРАСИМЕНКО.
Дніпропетровська область.

СПЕЦІАЛІСТ

Молодий агроном підійшов до старого садівника.

— Ваші дерева при такому догляді не дадуть і по десять кілограмів яблук.

— Що не дадуть, то не дадуть, бо це груші.

Повідомила Е. КОРЕЦЬКА.
Чернігівська область.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Посилає бригадир діда:

— Піди, посторожуй пшеницю на току!

— Так у мене ж візок несправний,— відповів дід.

Повідомив П. ЧАЙКА.
Харківська область.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

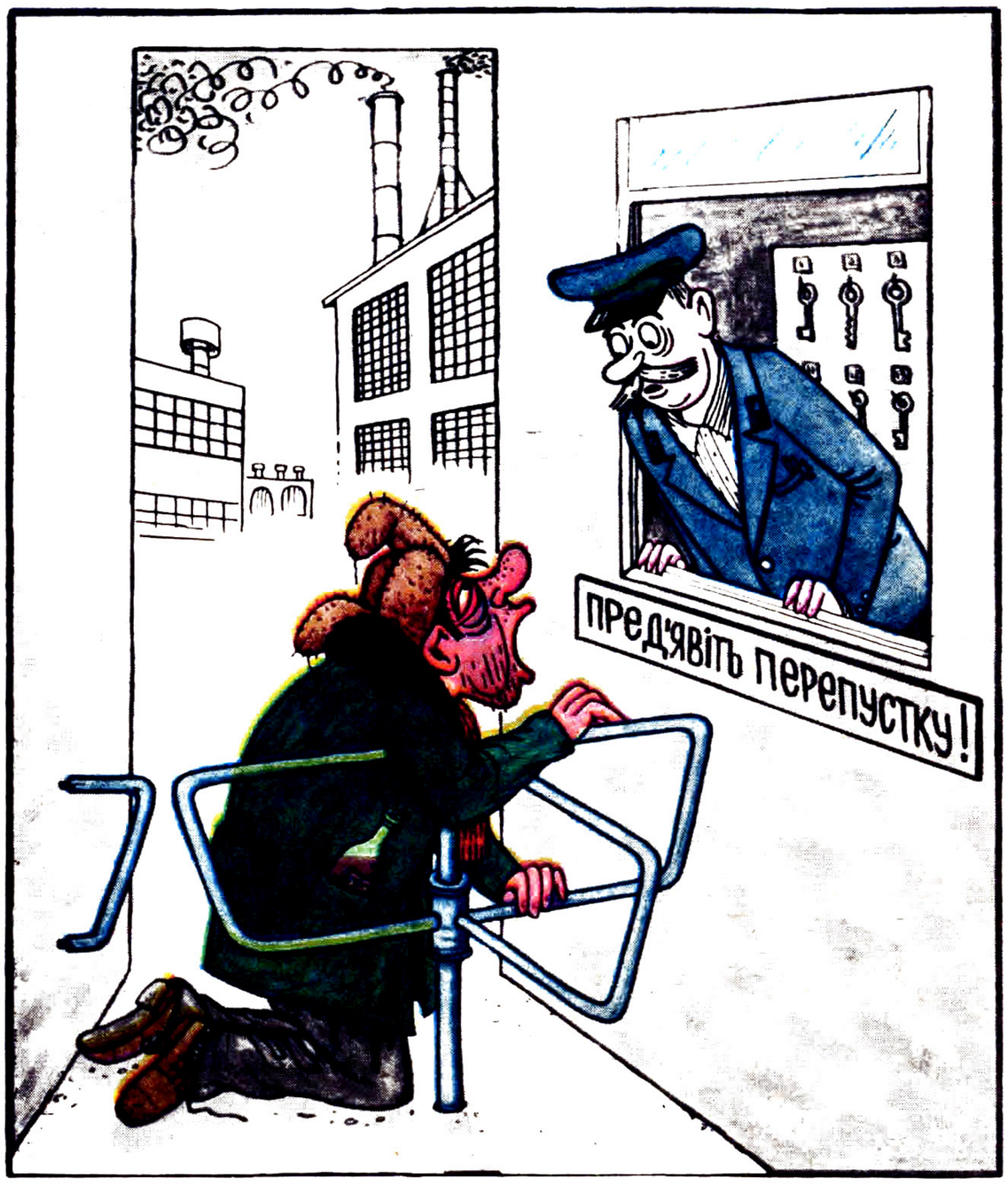

— Петровичу, підкажи: я на роботу йду чи з роботи?

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● *Його внутрішній голос був пристрасним оратором.*

● *Не боги горшки ліплять? А жаль!*

● *Оскаржив суд власної совісті.*

● *Кажуть, що риба шукає, де глибше. Чому ж тоді її часом виловлюють із-під прилавка?*

● *Дайте мені торгову точку опори.*

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.
м. Київ.

● *У коханні знаходять себе. Або втрачають.*

● *Істина приголомшує, бо вона гола.*

● *З роками «вічне кохання» стає набагато коротшим.*

● *Кажи менше — краще запам'ятають.*

● *Щастя не повне, коли його не бачать інші.*

Володимир БРЮГГЕН.
м. Харків.

Страшне перо не в гусака...

«Шановні покупці!

При вживанні пива не користуйтеся закусками.

У нашому магазині прибиральниці нема.

Поважайте труд продавця».

(З об'яви в магазині).

«РЕМОНТ! Найближчий готель з наявністю вільних місць знаходиться в селі Уланові 20 кілометрів в сторону Бердичева».

(З об'яви).
Надіслав Л. ФРІДМАН.

«В корпусах працюють хлопці за которими треба постійний контроль. Вони працюють на безприв'язному утриманні».

(З виступу).
Надіслав Я. МИСЕВРА.

«Сьогодні — дитячий кіносеанс. Демонструється художній фільм «Не ходите, девки, замуж!»

Початок о 22.00».

(З об'яви в кінотеатрі).
Надіслав А. КОСАЧЕВ.

«Дивіться кінофільм «Дерсу у зала».

(З об'яви).
Надіслали І. ЦИГАНИН та С. ТИХИЙ.

«У мене по радгоспробкоопу у жодному магазині вже нема ні горілки, ні вина. Оце наливку доп'ємо і кінець...»

(З виступу).
Надіслав М. НОВИКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Наш начальник, судячи з усього, визнає лише таку гласність.

Вінегрет з перцем

Мал. С. КАПИЛОВА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ти не знаєш, коли цей клуб починали будувати!
— Треба діда Степана запитати. Може, він пам'ятає...

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

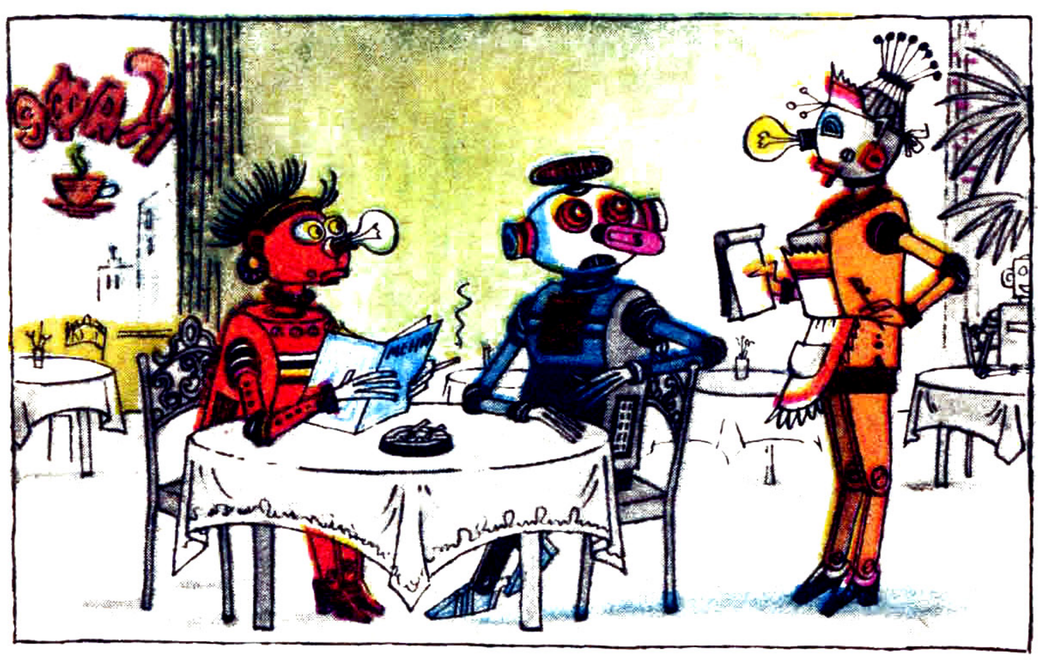

— Технічного спирту не тримаємо. Є тільки машинне масло.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Пиячите! А ви знаєте, що у нас хто не працює, той не їсть!
— Так я ж і не закушую.

Друже перче!

Скажи, чи не вегетаріанці, бува, на чолі з директором В. І. Сафроновим, керують Краматорським заводом будматеріалів? А цікавить мене це ось чому. Наша Волноваська птахофабрика ще у квітні склала угоду з цим підприємством на виготовлення оліфи для фарбування корпусів, де утримуються майбутні курчата-табака та качки фаршировані. Замовлення краматорці не виконали і досі. От ми й підозрюємо, що не цікавлять їх ні страви з пташиного м'яса, ні умови, у яких це м'ясо вирощуватимуть.

А може, є якась зовсім інша причина?

П. КАРАДЖЕЛІ,
заступник директора
птахофабрики
«Волноваська».

Донецька область.

Відомо, що мода — панночка примхлива і часом викидає такі коники, що ну. Оце ж я й міркую собі: а чи не здивувати своїх знайомих пікантною новинкою? Отак дочекаюсь зими, виберу деньок, щоб морозець припік під градусів двадцять, та й вийду на вулицю в одному з двох літніх піджаків, що їх замовив ще на початку травня у нашому районному побуткомбінаті!

Воно, правда, й несолідно у шістдесят років виставляти себе перед людьми отаким фертиком, але що залишається, коли наші славні дивомайстри за ціле літо не спромоглися пошити мені тієї обнови! Отака, бач, у них дивовижна мода.

П. ПОПЛАВСЬКИЙ.

с. Підвисоке
Новоархангельського району
на Кіровоградщині.

Цікаво дізнатись, який календар лежить на робочому столі заступника голови Красноармійського міськвиконкому тов. Свидченка? Ще у 1982 році він нас категорично запевнив, що ремонт електролінії по вулицях Смоленській і Комарова буде зроблено до першого липня того ж таки року. Так от, на наших календарях минуло вже чотири роки та ще і з гаком, а на електролінії ще й кіт не валявся. Звернулись ми до юліанського, східних календарів, але так нічого й не второпали. Очевидно, календар тов. Свидченка якийсь особливий. Чи не міг би ти розпитати його якось про це по секрету?

А. НАДЄЄВ.

м. Димитров
Донецької області.

Прагнучи постійно тримати руку на пульсі життя, Перець, звичайно ж, не міг лишитися осторонь такої прогресивної форми організації праці, як робота за бригадним підрядом на кінцевий результат. Стосовно специфіки роботи перчанської бригади це означає, що кожен фейлетон, кожна сатирична замітка, кожне прохання про допомогу, адресоване Перцеві, повинні призвести до позитивних зрушень і конкретних заходів. А щоб широкому читацькому загалу було видніше, як ми за це боротимемося, вирішено реорганізувати «Довідкове бюро Перця», наділивши його новими функціями і закріпивши за ним передостанню сторінку. В ній ми знайомитимемо читачів не тільки з діловими відповідями на перчанські виступи та листи трудящих, а й із не зовсім діловими і зовсім не діловими, приправивши їх відповідними коментарями. Не будуть забуті також любителі відмовчуватися, для яких заводимо спеціальну «Книгу реєстрації мовчальників».

Отож «Довідкове бюро Перця» — до Ваших послуг.

«ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!»
(«Перець» № 10)

Нагадаємо: у цьому відкритому листі йшлося про те, що республіканське Міністерство культури свого часу гаряче підтримало ідею про проведення фестивалю сатири і гумору «Вишневі усмішки» і навіть протягом кількох років надавало з першого квітня глядачам, письменникам-гумористам і артистам-читцям концертний зал палацу «Україна», проте згодом до цієї ідеї поступово охололо, а минулої весни проігнорувало зовсім, мотивуючи це тим, що, мовляв, фестиваль не дає касового збору.

З відповіді, надісланої редакції першим заступником міністра культури С. В. Колтунюком, випливає, що «до переносу окремих традиційних заходів, в тому числі і фестивалю гумору і сатири «Вишневі усмішки», міністерство певною мірою «спонукало» проведення значної кількості відповідальних заходів... Однак основною причиною переносу фестивалю було те, що театралізовані концерти... «не набули належного розмаху справжнього фестивалю, гідного імені видатного українського письменника Остапа Вишні».

У зв'язку з тим, що, як повідомив товариш Колтунюк, у 1987 році міністерство культури, все ж таки, «передбачило проведення фестивалю «Вишневі усмішки» за участю провідних майстрів гумору і сатири, театрально-видовищних закладів, зацікавлених організацій та видань», дозволимо собі висловити сміливе припущення, що себе міністерство також відносить до зацікавлених організацій, а не вважає стороннім спостерігачем, який лише вимірює розмах фестивалю і визначає, чи гідний він імені видатного Остапа Вишні.

ВИ — НАМ, МИ — ВАМ...

У тринадцятому номері журналу під рубрикою «Друже Перче!» було опубліковано лист тваринників колгоспу «Правда» Межівського району Дніпропетровської області, які скаржилися на те, що головний інженер господарства М. В. Переяславський мало приділяє уваги механізації трудомістких процесів на фермах.

Заступник голови облагрокомітету І. М. Настека повідомив, що за незадовільну роботу М. В. Переяславському оголошено догану. Намічено заходи по усуненню недоліків, які успішно виконуються. Вже механізовано процес напування маловікових груп телят, полагоджено роздавачі кормів, транспортери для видалення гною, встановлено електроводонагрівач, відремонтовано фермські приміщення.

* * *

Кажуть, буцімто щасливі люди за часом не стежать. Очевидно, 8 вересня 1985 року, коли жителька села Крушаківки Кам'янець-Подільського району на Хмельниччині Г. І. Сиканчук принесла у майстерню по ремонту точної механіки Кам'янця-Подільського годинник «Чайка», працівники цієї майстерні почували себе на сьомому небі. Бо коли замовниця прийшла у грудні за годинником, а його ще й не збиралися лагодити, майстри були дуже здивовані, що так швидко пролетів цілий квартал.

Після втручання Перця головний інженер Хмельницького облпобутуправління Б. І. Сиско повідомив редакцію, що годинник громадянці Сиканчук видано, а майстра А. В. Федяєву попереджено.

Одначе, як згодом виявилося, годинник таки видали, але невідомо кому. Довелося Перцеві вдруге потурбувати товариша Сиска. Повторна перевірка показала, що це годинникар Н. Н. Гітер дезінформував керівництво, видавши бажане за дійсне. За це йому оголошено догану. По суворій догані випало касирові-приймальниці З. А. Лушниковій і майстрові А. В. Федяєвій.

Повну вартість годинника Г. І. Сиканчук відшкодовано за рахунок винних.

З ТЕЛЕТАЙПНОЇ СТРІЧКИ ТАП

У восьмому номері було надруковано «Спростування ТАП» на чутку, буцімто у радгоспі «Більшовик» Новоукраїнського району на Кіровоградщині лежать просто неба 50 тисяч карбованців. Бо як виявилося, саме таку суму витрачено на критий тік, який халтурно збудувала заїжджа бригада шабаїв.

Заступник голови Кіровоградського облагрокомітету В. І. Богонос підтвердив, що ТАП мав рацію. Критий тік приведено до пуття. А дві тисячі карбованців, витрачені на ремонт, було утримано з керівників і виконавців будівельних робіт.

У повідомленні ТАП «ФОНТАН ІЗ НАДР УПРАВЛІННЯ» («Перець» № 7) розповідалося про паперотворчість начальника управління водопровідно-каналізаційного господарства м. Дніпропетровська І. П. Семихати, який замість ремонту водостічного колектора на вулицях Світлова і Володарського заливав скаржників потоком відписок.

Як повідомив заступник голови Дніпропетровського міськвиконкому М. П. Малишко, за бюрократизм наказом по міськкомунгоспу І. П. Семихаті оголошено сувору догану.

Роботу по заміні труб і ремонту згаданого колектора виконано.

За допомогою шість тисяч першого секрету громадянка О. І. Гончар розгадала усі шість тисяч секретів, що їх гарантували своїм замкам конструктори Одеського заводу металогоспвиробів. Вона придбала три замки цього заводу і відкрила їх одним ключем. Про що й повідомляв кореспондент ТАП у замітці «Шість тисяч перший секрет» («Перець» № 9).

Цей випадок надихнув Одеський міський комітет народного контролю на перевірку якості заводської продукції. За випуск неякісних замків наказом по заводу начальнику відділу технічного контролю підприємства І. Є. Саяпіну оголошено сувору догану, його позбавлено усіх видів премій за другий квартал. Суворі догани одержали також старший контрольний майстер Є. Б. Коган і старший майстер цеху Г. С. Коноплицька.

Інформацію з Чернігівщини «ЗГАСЛЕ ВОГНИЩЕ», опубліковану в тринадцятому номері «Перця», в якій розповідалося про зволікання з капітальним ремонтом клубу в селі Веселе, обговорено на засіданнях бюро Бахмацького райкому партії і райвиконкому.

За допущену тяганину начальнику райсільгоспкомунгоспу А. М. Іваньку та керуючому Григорівським ремонтно-транспортним підприємством А. К. Безносенку оголошено догани.

Напередодні жовтневих свят ремонт клубу було закінчено.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Губін, Р. Друкман, А. Помазков, М. Вайсборд, А. Василенко, І. Александрович.

ПЕРЕЦЬ
№ 23 (1233)

ГРУДЕНЬ
1986

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 23 (1233)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 31.10.86. Підписано до друку 19.11.86. БФ 11869. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 305 000 прим. Зам. 05631.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

«ЖАХИ» ФАБРИКАНТА СМЕРТІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що з тобою, Гаррі?

— Мені приснилося, що наш президент у Рейк'явіку підписав з Радянським Союзом угоду про скорочення ядерних озброєнь.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393